

Før Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

5te Aarg.

Den 15de Juni 1874.

No. 11.

Alf Brage

—eller—

Skolelæreren i Minnesota.

En original norsk-amerikansk Fortælling

af

N. S. Hæsel.

Følste Affnit.

En Begivenhed, som viser Forskjel mellem Alf Brage før og nu.

Nu, kjære Læser, var det vel paa høi Tid, at vi ogsaa sagde Alf og hans Slægtninge vort Farvel; men der hændte Noget lidt senere paa Høsten, og dersom Du vil som jeg, saa aflægger vi dem et Afskedsbesøg, inden vi stilles for stedse. Forudsat, at Du siger: Ja, saa begynder vi igjen: Du maa da for det Første vide, at det iaften er Løverdags Aften, og ikke tro, at det er Søndags Aften nu, naar Du kommer ind til Alf Brage. Du kunde nok let falde paa den Tanke, fordi Alf er saa ordentligt og pynteligt derinde, og Værelserne har et rent Søndagsudseende, mens ogsaa en stille Helligdagsfred hviler over Folkene der; men sagledes ser der ud hver Dag. Dog lægger Du maaste mere Mærke til det nu, naar Du kommer ind udenfra. Thi omkring Huset brøler Stormen, Himmelen har ingen venlige Stjerner at vise Dig iaften, Sneen flyger saa tæt, at Du ikke kan se et Skridt foran Dig, og den paatrængende Kulde bider Dig i Næsen, saa at Du gjør bedst i at holde paa denne med en stor Skindvante, hvis Du vil have den ufsadt med Dig ind. Det er ikke Veir at være ude i for Folk; nei, ikke engang for Dyr — undtagen Prærieulven, han luffer dog omkring og tuder saa fælt ubø geligt, at man skulde tro, han frøs, men han er vist heller hungrig og klager over, at han inat maa gaa med en tom Mave, fordi ingen andre Dyr vil ud i en saadan rasende Sneestorm. Og vi vil heller ikke være ude nu længere, men skynde os ind til Alf og Emma og Mrs. Johnsen; thi hos dem er der lunt og varmt og lyst. Først maa vi igjennem en Sval eller et lidet Sommerkjøkken, der er føiet til Huset og nu tjener til at holde Vind og Sne borte fra Spisestudøren, som disse ubudne og besværlige Gæster ellers ikke vilde genere sig for at trænge ind igjennem. Spisestuen, som er det største Værelse i det lille Hus, benyttes ogsaa til Kjøkken nu i Vintertiden, og lidt

tilhøie fra Indgangsdøren staar Køgeovnen saa skinnende sort og blankpudset, at Du uvilkaarligt lægger Mærke til den først; men derefter kan Du nok ogsaa med Lyst lade Dit Øie hvile paa alt Andet i Stuen. Gulvet er beklædt med et pent Tæppe, og Loftet er kridthvidt, for Vinduerne hænger lange broderede Gardiner, og paa Væggene, der har et lyst, graat og grønt Tapet, hænger nogle smukke Billeder, som forestiller Luther og andre Stormænd. Ved Væggen ligeoverfor Døren staar en net Sofa, ved Siden af denne en Symaskine, og ved den tredie Væg staar et Skab og et dækket Bord; Dugen er snehvid, og midt imellem det glindsende Stentøi, der indeholder Leaningerne af et godt Afstensmaaltid, staar en Lampe, som med sit klare Glimt fuldstændigt ophjser enhver Kroq af Værelset, hvori nogle lyse Stole med Nørsejder udgjør Resten af Møblementet. Her gaar Emma og nyner en af Biskop Brorsons Sange, mens hun tager af Bordet og sætter forskellige Ting ind i Skabet. Net og pen er hun fra Top til Taa, og ved første Diekast kan Du se paa hende, at hun er lykkelig og livsglad. Det mindre Værelse har samme Slags Tapet og Gulvtæppe som det andet, men her staar to smaa Senge med hvide engelske Sengenæpper over, et Badstuebord og et andet Bord med en suldpakket Boghylde paa og en klartskinnende Lampe, en Gyngestol, to andre Stole og en liden Døn, hvori Ilden brænder lystigt. Mrs. Johnsen har sin Seng paa Loftet, som er baade varmt og lyst og pent til et Loft at være; men det er dog ikke saa hyggeligt, som det burde være, synes Alf, og som det kunde blive, hvis det blev asdelt, og den kjære, prøvede Svigermoder saaledes fik et net lidet Sovestuekammer, som hun med Nette kunde kalde sit eget Værelse; derfor kjøbte han ogsaa nogle Bord og de nødvendige Smedkerredskaber, sidste Gang han var i Byen. Men dette beffæstiger ikke hans Tanker nu, mens han sidder i Nærheden af Boghylden med en Bog i Haanden, som han dog ikke læser i; thi han ser ud igjennem Vinduet, stjont der Intet er at se paa. Ikke langt fra ham sidder Mrs. Johnsen paa en blød Pude i den magelige Gyngestol, hun er klædt i en ny og smuk, mørk Uldkjole, om Halsen har hun en hvid Krave og paa Næsen et Par pene Brillen, som hun har faaet af Alf i Geburtsdagsgave. Ingen Anden kan udfylde en saadan godslig, kristeligfjndet og prøvet gammel Kones Plads i et Hus, til hende ser de Andre op med Kjærlighed og Ærbødighed, hun er saa god at ty til og hente Raad og Trøst hos; hun er saa forstandig, saa rolig og

besindig, og det alvorlig-venlige Udtryk i hendes ærverdige Ansigt prædiker om en stille Fred, som strækker sig langt ud over Døden og Graven og naar lige ind i Himmelen, hvor Englene skue Gud Faders Afsyn og fyldes med Jubel og salig Fryd. Der er noget saa gemhylligt ved hendes Person, at det blotte Syn af hende, saaledes som hun sidder der i Synge stolen og læser eller straffer, og Lyden af den venlige og rolige Stemme, som fortæller om gamle Dage, bringer en hjemlig Følelse over En og gjør Værelset ti Gange koseligere, end det ellers var.

Nu kommer Emma ind fra Spisestuen. "Dere er ikke meget underholdende herinde", siger hun.

"Ni To har Underholdning nok, om vi ikke taler", svarer Alf i en spøgende Tone, "thi vi har altid Hovedet fuldt af Tanker. Jeg for min Pært tænkte paa den Nat ijjor Vinter, da jeg faldt i Synkhullet ved Pøtter Bergstos Maisager."

"Men Mamma var vist ikke ude i en Snestorm med sine Tanker?"

"Nei, jeg var meget nærmere den hede Zone med dem, hos vore Missionærer og de vilde Hedninger i Zululandet. — Men ths! Hvad er det? Var dette en Ulys Tuden?"

Alf farer op: "Nei, det lod som et Menneskes Nødraab." Lyden høres atter gennem Stormens Brølen. "Ja, et Menneske er i Livsfare her i Nærheden", raaber han, iler ud i det andet Værelse, kaster Regnkappen paa sig og griber Hatten.

Emma følger efter ham, skjælvende af Angest: "Alf! O, kjære! Gaar du tyve Skridt bort fra Huset, finder du det aldrig mere igjen. O, kjære Alf! vogt dig; tænk paa os. Kast ikke dit Liv bort til ingen Nytte."

"Giv mig Klædeslinen. Mit Liv staar i Guds Haand. Ved for mig og dem, som er i Fare. Vær ikke bange; den kjære Gud er med mig!"

"Ja, ja, bare vær besindig og forsigtig; ellers kan du forspilde dit eget Liv, uden at det bliver til nogen Hjælp for Andre!" Han er forsvunden i Sne og Mørke, efterat have trykket hende til sig og kysset hende, og hun iler ind igjen. "Jeg vil sætte Lampen i dette Vindu; thi Lyden kom fra denne Kant. — O, Mamma! lad os bede; hjælp mig at bede!"

Alf raabte nogle Gange saa stærkt, han kunde, mens han stundsomt ilede igennem den lille Lunde; thi fra den anden Side af denne syntes han, at Sammerstriget var kommet. Da han havde naaet de yderste Træer, bandt han Klædesnoren fast her og bad Gud, at den maatte række til; thi gif han længere end Snoren naaede, kunde han ikke hjælpe sig selv, langt mindre Andre. Efterat han havde gaaet nogle Skridt fremad, raabte han igjen og hørte et Svar noget til den ene Side; her stødte han ogsaa strax paa en Mand, som søgte at holde sig opreist og at arbejde sig imøde med ham.

"Er De alene?" spurgte Alf paa Engelsk.

"Ja", svarede Manden og bevægede i hans Arme. Alf bar ham ind, lagde ham paa Sofaen og anvendte alle de Midler, han havde hørt om for et saadant Tilfælde. Den Fremmede havde grove og daarlige Klæder paa, som heller ikke passede ham. Alf syntes, at han lignede en Handelsbetjent Nilsen fra Kristiania, som, sjønt

nygre end han, havde været en af de Ivrigste til at forsøre ham og til at spotte, naar han ikke kunde faa ham med til Sus og Dus, — en af de to Svirebrødre, han havde tjent sammen med, da hans Skikkelighed led det første og skjæbnevangre Skibbrud. Nilsens Moder var en fattig Enke efter en theologisk Kandidat, som havde været Lærer ved en Skole i Kristiania. Alf havde seet hende nogle Gange, men vidste forresten ikke mere om hende, end at hun alleede dengang bar paa en dyb Hjertesorg over sin udsvævende Søn, sit eneste Barn. Da denne nu slog Sinene op, gjenkjendte han ham med Vished og tiltalte ham derfor paa Norsk. "Du kommer tillive igjen nu", sagde han med synlig Deltagelse og Glæde. "Jeg tror, det kom mere af Overanstrengelse og Mæthed end af Kulden. Vil du have lidt Portvin?"

"Ja, tak", og den Fremmede greb Glasset med skjælvende Hænder og slugte dets Indhold med Begjærighed.

Et vemodigt Udtryk viste sig paa Alfs Ansigt. "Men jeg er bange for, at det netop er Glasset eller stærk Drik, som bragte dig Døden nær nu for nogle Minutter siden. Du har vist druffet formeget en Tid og idag maafe ikke smagt Noget, derfor blev du snart slap, afkræftet og modløs, og dersom du nu var omkommet i denne skrækkelige Snestorm, da havde dit ulyksalige, væmmelige Fjelderi været Skyld i dit utidige og forfærdelige Endeligt. Det er grueligt at tænke paa. Er det ikke?"

"Maafe det havde været bedst saa; det havde dog nu været overstridt."

"Løgn! — Da havde det aldrig i Evighed været eller blevet overstridt. O, nei, Nilsen, du ved dog meget bedre end du taler. Jeg er vis paa, at du mere end engang har smagt Lidt af Helvedes gruelige Angest og Kval og har syntes, at den var uudholdelig, saa at du paa en eller anden Maade maatte søge at befri dig for den saa snart som muligt. Og du føler og ved meget godt, at dersom du forlader denne Verden i Bantro, Synd og Fortvivlelse, da vaagner du i Helvede til en evig, ustandselig og uendelig mere pinefuld Dødsangest, end den, du her undertiden har syntes var uudholdelig; men der vil du blive nødt til at udholde denne Helvedespine i en meget stærkere Grad og uden den ringeste Afvegling eller Afbrydelse i den uendelige Evighed. Alle dine Tanker, al din Følelse og din hele Tilværelse vil da kun bestaa i en uafbrudt og over al Maade skrækkelig Angest og Pine."

Forbauset havde den Fremmede reist sig op i en siddende Stilling og stirret paa Alf, da han hørte sig tiltalt med sit rette Navn; men han havde ogsaa strax gjenkjendt ham og vendt sit Blik mod Gulvet. Efterat de en liden Stund havde siddet tause ved Siden af hinanden, spurgte Alf i en venlig Tøne: "Kjender du mig?"

"Ja", svarede Nilsen, som af Skamfuldhed knapt turde se op, "men jeg havde ikke ventet at træffe dig igjen paa denne Maade. Jeg troede, at du maatte være ligesaa ulykkelig og elendig i dette Land, som jeg er."

"Ja, det var jeg nok ogsaa bleven, hvis jeg var bleven ved med at rende bort fra min Gud for at glæde mig i Synden. Men saaledes, som du ser, har Vorherre nu velsignet mig, efterat Han endelig har faaet mig til at holde fast ved Ordet og suge Lærdom og Lægedom, Trost

og Kraft deraf, saa at jeg nu, stolende alene paa Kristi Fortjeneste, tør blive hos Ham bestandig og hverken lader mig skræmme eller loffe bort fra Ham." "Nielsen", fortsatte han med Varme og tog hans Haand, "vi er dog for gode til at tjene Satan og besmitte os saaledes med Synd og Last, at vi bliver ringere end Dyrene. Vor algode Skaber har dannet os til noget Bedre, Skjønnere og Herligere." Nielsen forblev stum, sad og saa hen for sig, og Alf tilføiede efter en kort Pause: "nu har Emma et Aftensmaal tid færdigt for dig, ser jeg. Vær saa god, sæt dig hen og spis."

"Nei, tak, jeg kan ikke spise Noget."

"So, De maa dog forsøge", bad Emma, og han maatte gjøre et Forsøg, som lykkedes bedre, end han havde tænkt.

Da Nielsen havde spist, sagde Alf: "Nu vil vi holde vor Aftenandagt der inde i det andet Værelse, men du er saa træt, at det er bedst, du lægger dig paa Sofaen igjen og hører til saa godt, du kan."

Saa tog han Bibelen og læste det femtende Kapitel af Lukas's Evangelium, hvori Jesus forsvarede sin Døngjængelse med Toldere og Syndere ved Lignelserne om det bortkomne Kaar, den tabte Penge og den forlorne Søn; derefter takkede han Gud for alt Godt, bad om Hans Hjælp til at tilbede Ham i Aand og Sandhed og takke Ham af Hjertet med Gjerning og Ord, bad om Hans Beskyttelse og Velsignelse og om Syndernes Forladelse, Alt for Kristi Fortjenestes Skyld alene, og sluttede med Herrens Bøn.

Den næste Morgen stod Alf op og gjorde Ild i Ovnen, og Nielsen, for hvem de havde redet op paa Sofaen i Spisestuen, kom nu ogsaa paa Benene, men han saa mat og medtaget ud. Derfor gav Alf ham et Glas Vin og sagde: "Dette vil styrke dig, saa at du kan spise godt af Frokosten, siden vil Maden styrke dig, og saa haaber jeg, at du har overstridt for denne Gang paa en bedre Maade, end du talte om igaar. Gud brugte mig som et Redskab til at redde dit timelige Liv, men dersom ikke ogsaa dit evige Liv kan reddes, da er Lidet vundet. Kristus har reddet dit evige Liv; men dersom du i Bantro vedbliver at forfaste denne Guds Sandhed og støde Forløsning og Frelse fra dig, ja, da kan jeg gjerne sige, at jeg er enig med dig i det, du sagde igaar Aftes, og at det ikke gavner dig et Gran, at du denne Gang undgik Døden og slap med Skrækken. Hvis Guds Langmodighed og Barmhjerlighed ikke havde været saa stor imod dig, Nielsen, da havde du nu lagt der ude i Sneen stiv og kold og død. Thi du ved, at der er ingen anden Herre end Ham; men Han alene raader for Alt, baade for Smaat og Stort, i Himmelen og paa Jorden, og Han vilde have dig frelst, for at du skulde komme her ind og høre Hans Ord. Eller tror du ikke, at "Gud vil, at alle Mennesker skal blive salige og komme til Sandheds Erkendelse?"

"Jeg er gaaet for langt; Han bryder sig ikke om mig.

— Jeg kan aldrig komme tilbage."

"Har du da nogenfinde forsøgt paa at komme tilbage? Har du, Nielsen? Sig mig det", bad Alf og lagde Haanden paa hans Skulder.

"Nei, aldrig paa den Maade, som du nu mener."

"Kan du huske, at du engang svarede mig, at ingen

ting duer uforsøgt? Skulde du da ikke ogsaa mene, at at dette var et Forsøg værdt?"

"Sid jeg kunde", sagde Nielsen, idet han lagde Hovedet i begge sine Hænder, støttede Albuerne paa Knæerne og saa lige ned for sig. "Gud give, jeg kunde", sagde han engang til og med lidt mere Kraft og Inderlighed end den første Gang.

"Kunde!" sagde Alf. "Hvad skulde hindre dig? Ja, jeg ved vel, at Djævelen og Verden og dit eget Kjød hindrer og vil hindre dig; men Gud er større og mægtigere end disse, hvis du kun vil lade Ham hjælpe dig; thi der, hvor Synden er bleven overslødigt, der er Naaden end overslødigere. So, du kan endnu; men dersom du nu havde ligget der ude stiv og død, da havde du ikke kunnet, da havde det været for sent for evigt. Sig mig, kan du ikke læse og høre Guds Ord og forsøge paa at tro, at det er sandt?"

"So, men Guds Ord fordømmer mig."

"Ja, det er sandt, og det maa du tro og aldrig tvivle paa. Det fordømmer mig ogsaa og hvert eneste Menneske paa Jorden; thi vi er Allesammen fortabte og fordømte, Oprørere mod Guds Majestæt og mod hans hellige Lov."

"Men naar jeg efter Guds Ord er et fortabt og fordømt Menneske, hvorledes kan jeg da paa samme Tid tro, at jeg skal blive salig og saa Av i Himmelen?"

"Har du da aldrig hørt det glade Budskab om, at Guds Søn har gjenløst os fortabte og fordømte Mennesker og friet os fra Synd og Død og Satans Rige med sit hellige og dyrebare Blod?"

"So, men det er kun de fromme og gode Mennesker, som maa komme til Ham og fortroe sig til Hans Naade."

"Ja saa, det var en deilig Bortforklaring af Jesu Kristi Fortjeneste, som du der gjorde i en Haandvending. Hvor har du lært den?"

"Det har jeg altid hørt."

"Men da har du hørt feil, og maa tro, hvad Kristus siger om Menneskenes og især om de Bantroes, Verdens og Djævelens Børns Hørelse og Syn: "Seende se de ikke, og hørende høre de ikke og forstaa ikke heller." Hvis det skulde forholde sig saaledes, som du mener, da er Kristus død forgjæves; thi Guds eget Ord, som vær Saligheds Tro skal være bygget og grundfæstet paa, lærer os nemlig, at intet Menneske er fromt eller godt for Gud, at "der er Ingen forstandig. Alle er afvegne, de er tilsammen blende uduelige; der er Ingen, som gjør Godt, der er end ikke En. — Derfor kan intet Kjød blive ved Lovens Gjerninger retfærdiggjort for Ham; thi ved Lovens kommer Syndens Erkendelse. Men nu er Guds Retfærdighed, om hvilken der er vidnet ved Lovens og Profeterne, aabenbaret uden Lovens, nemlig Guds Retfærdighed ved Jesu Kristi Tro, til Alle og over Alle, som tror; thi der er ikke Forskjel; thi Alle har syndet, og dem fattes Guds Være, og de bliver retfærdiggjorte usforlydte af Hans Naade ved den Forløsning, som er i Kristo Jesu." Her ser du, hvad du har at gjøre; du maa alene forlade dig paa det, som en Anden har gjort for dig, paa Kristi Fortjeneste nemlig, og dersom du virkelig trøster dig ved den alene, da skal du blive salig."

"Men saa skal jeg altsaa ikke da længere tro Loven, som fordømmer mig?"

"Jo, du skal til enhver Tid tro alt Guds Ord: Loven saavel som Evangelium, men ogsaa Evangelium saavel som Loven. Du maa ikke indbilde dig, at du først skal tro Loven og forkaste Evangelium, indtil du er bleven from og god nok til at tro Evangelium og forkaste Loven. Nei, du kan nok selv indse, at du er forpligtet til at tro din Herre og Skaber paa Hans Ord, paa alt Hans Ord, og det til enhver Tid, idag og imorgen, nu i dette Dieblit og i al Ewigheid. Derfor maa du nu ogsaa forsøge at tro det "Vidnesbyrd, som Gud har vidnet om sin Søn. Hvo, som tror paa Guds Søn, har dette Vidnesbyrd i sig selv; hvo, som ikke tror Gud, har gjort ham til en Løgner, fordi han har ikke troet paa det Vidnesbyrd, som Gud har vidnet om sin Søn. Og dette er Vidnesbyrdet, at Gud har givet os det evige Liv, og dette Liv er i hans Søn." Her har du altsaa Guds Befaling, at du skal tro, at du har det evige Liv i Hans Søn, hvis ikke, da holder du Ham for en Løgner. Men betænk ogsaa St. Pauli Ord: "Hør den, som nævner Kristi Navn, afstaa fra Uretferdighed."

Smidertid havde Gurma dækket Frokostbordet og indbød dem nu til at tage Plads ved dette. Mens de spiste, spurgte Alf, hvorkænge Nilsen havde været i Amerika, og denne fortalte, at han var kommen herover for to Aar siden, at han hele Tiden havde maattet ernære sig med et eller andet tungt Arbejde, og undertiden slet ikke kunnet finde nogen Fortjeneste. Ofte havde han maattet leve sammen med de raaceste og ondskabsfuldeste Mennesker og i det Hele taget henflæbt et saa tungt og elendigt Liv, at han mere end engang havde ønsket sig Døden, skjønt han paa samme Tid havde gruet for den.

"Lever din Moder endnu?" spurgte Alf.

"Ja, jeg haaber hun lever endnu; thi jeg havde nyligen Brev fra hende."

"Sun vilde vel gjerne komme over til dig, hvis du kunde tage imod hende?"

"Na ja, men det ser ikke ud til, at jeg nogenstinde bliver istand til at tage hende herover."

"I en saadan Stilling kan den kjære Gud sætte dig, naarsomhelst Han vil, og det kan sse svarere, end du nu tænker. Men ved du, hvorfor det er gaaet dig saa ilde hidindtil?"

"Ja", svarede Nilsen og slog Dinene ned, "jeg ved det vel."

"Nei, jeg tror ikke, du ved det alligevel. Du mener, at det er for dine Synders Skyld, men det er ikke nok. Gud siger selv, at Han ikke finder Behag i at straffe, men straffer, for at vi skal gaa i os selv, angre vore Synder og vende os fra dem til Ham og saaledes blive frelst."

Da de havde spist Frokost og forrettet sin Morgenandagt, vilde Nilsen sige Farvel og gaa; men det fik han ikke Lov til. Han skulde blive og holde Søndag med dem idag, sagde Alf, og skjønt han nu skammede sig for at være blandt stikkelige Mennesker, som kjendte ham, saa maatte han dog blive. Maaffe skammede han sig mest over sine daarlige Klæder, som stak tydeligt nok af mod de Andres og alt Andet omkring ham. Om Aftenen talte

Alf til ham om den paatenkte Afdeling af Loftet og spurgte, om han ikke kunde paatage sig det Stykke Arbejde.

"Ja", sagde Nilsen, "det kunde vel lade sig gjøre, for jeg har altid været ganske hændig til Smedearbejde, og her i Landet har jeg derfor fustet i Haandværket nogle Gange."

"Det var prægtigt", udbød Alf; "thi jeg har slet ingen Lyst til at lade dig gaa fra os endnu. Du kan give dig god Tid, tage nogle Bøger med dig op og læse mere, end du arbejder, om du vil."

Efterat det Nødvendige til Arbejdets Paabegyndelse var aftalt om Mandags Morgen, fulgte Nilsen med Alf et Stykke paa Veien til Skolen. "Har du tænkt alvorligt over det, vi talte mest om igaar?" spurgte denne.

"Ja", svarede Nilsen, "men jeg kan ikke tro, at Gud vil have mig, som er et saa ugudeligt Menneske, og jeg er bange for, at jeg ikke kan omvende mig."

"Nei, det kan du ikke, deri er vi enige, og Guds Ord lærer ogsaa saaledes. Det forholder sig nemlig saa, at naar et Menneske kan tage Fodfæste paa Noget, som han finder i eller hos sig selv, da har han saa let for at indbilde sig, at han, han nok skal blive salig for Kristi Skyld; men naar han ser sin store Ugudelighed og føler sin totale Fordærvelse og Hjælpeløshed, da kan han ikke af sin egen Styrke eller Fornuft tro paa Kristum eller komme til Kristum, sin rette Herre. Nei, da oprører Ens egen Fornuft og alle hans Evner og Kræfter sig imod en saadan Tro, paa samme Tid som hans egen Samvittighed anklager ham, hans eget Hjerte fordømmer ham og Guds hellige Lov forbander ham; men da, kjære Nilsen, har en Saadan intet Andet at gjøre, end at holde sig til den uforskyldte Naade, som Gud i det ubetingede Evangelium rækker hen til ham og med Guddomsalvor befaler ham at modtage. Da skal han huske paa, at er Loven et sandt og ubetinget Guds Ord, saa er Evangelium det ikke mindre. Det vil koste dig Sjæls og Legems evige Fortabelse, hvis du ikke vil lade dig sige af Guds Ord og ubetinget modtage den uforskyldte Naade, som Kristus har forhvervet dig med sit Guddomsblod, hvilket er noget ganske Andet, Høit og Helligt end alle Menneskers syndbesmittede Fromhed og Dyder tilfammen. Du kan ikke omvende dig selv; men tro mig paa — nei, tro Ham paa, at Han er vis og mægtig nok til ogsaa at helbrede din Skade. Han siger selv: "Jeg har Behag i Misfundhed og ikke i Offer. — Saa vender om, I forvendte Børn! Jeg vil læge Eders Afvendelser. — Vend om til Mig, thi Jeg har gjenløst dig. — Thi Jeg, Jeg har været Eders Husbonde, og Jeg vil antage Eder igjen." — Saa hold du dig kun til Ordet, og naar du hørken kan tro eller forstaa det, saa bed Gud om Hans Mand og Gave og bliu ikke træt; thi Han skal visseelig bønvhøre dig, naar Hans Tid kommer. — Men nu er det bedst, at vi stilles, og mens du gaar hjem igjen, kan du jo tænke over alle de Bibelsteder, du har hørt af mig."

"Jeg har aldrig hørt Saadant før", sagde Nilsen, idet de standsede for at stilles ad; "du taler saa aldeles bestemt og vil gjøre det til min største Synd, at jeg ikke vil eller kan tro, at jeg, som er fuld af Synd, er friet fra Synd og Død og Satans Rige og kan blive salig for Kristi Skyld alene."

"Ja vist, det er netop din største Synd, og dersom du kun var fri for den, blev ingen anden tilregnet dig. Læs selv i Bibelen, saa skal du se, at Bantroen er Verdens Hovedsynd, og at Jesus siger: "Hvo, som tror paa Ham, dømmes ikke; men hvo, som ikke tror, er allerede dømt; thi han har ikke troet paa Guds enbaarne Søns Navn."

Nilsen begyndte med sit Smedkerarbejde, men tog sig efter indstændig Anmodning mange lange Hvilestunder, som han fordrev med Samtaler eller Læsning i en Bibel, som han havde faaet af Alf, eller i andre gode Bøger. Jo længere han blev der, des bedre syntes han om Husets Beboere. Han havde ikke troet, at han nogenstunde kunde komme til at synes saa godt om saadanne kristeligfjndede Menneſter; men han havde heller aldrig prøvet at komme paa en saadan Maade ind i et hyggeligt Hus efter to saa elendige Aar. I Begyndelsen skammede han sig hemmeligen over sine nye Tilbøieligheder, men efterhaanden indsaa han bedre og bedre, at han nu var kommen sammen med hjertensgode Menneſter, som kun vilde ham vel. Og disse fattede ogsaa personlig Godhed for ham, da de med Sikkerhed kunde mærke, at han nu med Interesse og Begjærighed hørte Guds Ord. Alf var stedse venlig og ofte munter, men da han Lørdags Eftermiddag kom hjem fra Overhøringen, var han muntere end sædvanligt. Petter Bergstø havde idag bragt ham et Brev fra Posthuset i Cashville, og det var fra hans Fader. Dette gav han nu til Emma og gik strax op paa Loftet, hvor Nilsen just lagde den sidste Haand paa Værket. Værket var færdigt, den nye Væg var hvidtet, nogle Gylder og andre nyttige Smaating havde han arbejdet af de tiloversblevne Bordstumper, og Mrs. Johnson havde nu et hyggeligt Soveværelse.

"Jeg har faaet Brev hjemmefra idag, Nilsen", sagde Alf, efterat han havde seet sig om og erklæret sig fuldkommen tilfreds. "Min Søster, Sofie, som du kanſte husker var inde i Kramboden med min Fader engang i Kristiania, hun er for nogle Maaneder siden bleven forlovet med min sidste Huslærer. Han er nu theologisk Kandidat, har faaet Kald fra et Par Menigheder i Wisconsin, og vil rimeligvis holde Bryllup til Vaaren og saa komme herover. Men da Fader skrev dette Brev, havde han endda ikke modtaget mit og Onkel Karls, og jeg tænker, at vore Breve vil bringe baade Fader og Moder og mine øvrige Sødstende til at følge med Sofie over til Amerika og nedsette sig her. Thi de bryder sig ikke meget om Gaarden nu, siden Sigurd døde, og Halsdan er træt af at fare som Styrmænd; han kan ligesaa godt seile paa Indsøerne eller begynde noget Andet her, om han vil."

"Du er et lykkeligt Menneſte, Brage", sagde Nilsen.

"Men jeg har ogsaa en glædelig Nyhed til dig", fortsatte Alf; "Petter Bergstø fortalte, at Mr. Davis's Betjent, som kom der i mit Sted, allerede skal forlade ham iaften, og at Mr. Davis havde lovet ham, at han ikke vilde høre sig om efter nogen Anden, dersom du og jeg vilde komme ind til ham paa Mandag. Jeg har talt til gamle Petter om dig, fordi han er en saadan paalidelig Mand, at han ikke misbruger Ens Fortrolighed. Han havde fortalt Mr. Davis, hvad han vidste om dig, og han lovede at modtage dig paa Prøve. Er ikke det en Guds Styrelse, tæn-

fer du. Naar du nu holder fast ved Hans Ord og deraf suger Trost og Kraft mod Synden, saa kan du maasse allerede til Sommeren faa din stakkels Moder over til dig"

"Men jeg kan ikke komme og søge Ansættelse som Handelsbetjent", indvændte Nilsen bedrøvet.

"For dine Klæders Skyld, mener du? — Jeg skal give dig en fuldstændig Klædning af mine for det Arbejde, du her har gjort. Jeg haaber, du ikke vil vægre dig for at modtage Klæderne, fordi de er brugte nogle Gange; de vil gjøre Tjenesten, indtil du kan faa dig nye."

"Brage", sagde Nilsen dybt bevæget, idet han rakte ham Haanden, "jeg har aldrig gjort dig andet end Ondt."

"Jo, du har gavnet mig nu ved at indrette dette Værelse og glædet mig ved at lytte til min Undervisning og tænke paa den. Vi skal aldrig mere tale om eller tænke paa den Sne, som faldt ijsor. Men nu herefter maa du holde dig til Guds Ord alene, og dersom du nu i Byen træffer paa en eller anden falsk Profet, som siger, at Alt vel er beredt fra Guds Side, men at du dog ikke uden Videre maa ty til Ordet og give det Medhold i alle Stykker, førend du først selv har gjort Noget, eller, at du ikke maa forsøge at tro alt Guds Ord, førend du først ad en anden Vej og ved andre Midler er bleven en Omvendt og Troende, — hvis du hører Nogen tale i den Retning, da vogt dig for ham. Thi Sandheden er, at du uden Ham, uden Tro slet Intet kan gjøre, men er hver Dag forpligtet til at tro Ham paa Ordet og rette dig derefter, saaledes at, naar Synden lokker dig, da maa du se paa Guds hellige, retfærdige og gode Bud og Lov, og naar du fristes til at se paa dine indbildte gode Sider og Fortjenester eller den Forandring, som er foregaaet med dig, da maa du speile dig — ikke i dig selv og andre Menneſter, som alle er fordærvede, — men i Loven, saa vil den vise dig, at du er en unyttig og syndefuld Tjener, og bevare dig i sand Ydmyghed. Men, naar Kjødets vil drive dig til Mishaa og Fortvivlelse, for at det endnu en liden Stund kunde faa søle sig i Syndens urene Glæde, da ty til Evangeliets uforkjldte Tilfagn og frie Naade, og naar Satan bruger Loven imod dig i dit Hjerte og din Samvittighed for at skræmme dig bort fra den algode Gud, da fly ind i Evangeliet og glem dig der. Tænk paa det Guds Lam, som har baaret al Verdens Synd, og paa hvad Profeten Samuel siger i sin Afstedtale til Israël: "Frygt ikke; I gjorde vel alt dette Onde; dog viger ikke fra Herren, men tjener Herren i Eders ganſke Hjerte. Og viger ikke af; thi da følger I efter forføngelige Ting, som ei gavner eller hjælper; thi de er forføngelighed Frygter ikkun Herren og tjener Ham i Sandhed i Eders ganſke Hjerte." Saa frygt du ogsaa kun for at vige fra Herren; men frygt ikke for, at Han vil støde dig fra sig, naar du i din Syndenød tyer til din Frelser."

Du siger: "Kan Guds Kjærlighed
Vel saadan En antage?"
Jeg siger, at Han bliver vred,
Om du vil staa tilbage.

(Biff. 5. A. B.)

Ende.

Smaa Fødder.

Hvem har ikke hørt snakke om Kineserindernes smaa Fødder; men man er næsten tilbøielig til at anse det for Overdrivelse. Vi civiliserede Mennesker kunne ikke tænke os Muligheden af, at et forstandigt Menneske kan ville gjøre sig selv til en Krøbling ved at pine sine Ben sammen saaledes, at de blive saa godt som ubrugbare. Det skulde dog være ganske morsomt at vide, hvad en Kineser vilde sige, naar der forundtes ham at se en rigtig snøret Dame. Men dette faar nu være det samme, lad os holde os til Kineserindernes Fødder.

Man ved selv i Kina ikke, hvorfra Skikken at indsnøre Damerne Fødder er kommen. Nogle sige, at den er 1100 Aar, Andre, at den kun er 300 Aar gammel. Nogle skulde paa Kinas nuværende Keiserhus; men det kan nok ikke nytte, thi det skal under Dødsstraf — man er meget rundhaandet med den Straf i Kina, — være forbudt en Dame med indsnørede Fødder at komme indensfor Keiserpalladsets Port. Saa fortælles der, at en Keiser en Dag syntes, at han vilde forbedre Udseendet af en af hans Favoritinders Fødder. Strax lod han Bristen bøje op og Hælen ned, og — strax var det Mode. Rimeligere er det, at det skriver sig fra en Dronning, som fik en Datter med Klumpfod, — saa skulle alle andre Døtre ogsaa have Klumpfod.

Hvorfra nu end Skikken skriver sig, saa vist er det, at den er der, og at enhver kinesisk Dame, som vil anses for at høre til god Familie, maa have forkrøblede Fødder. En kinesisk Dame kan ikke gjøre et godt Gifte, medmindre hun har besværligt for at gaa.

Fodens Behandling begyndes allerede i Pigebornenes 6te eller 7de Aar. Fødderne snøres da sammen med Lærredsbandager, saaledes at Bristen bøjes frem og Hælen tøies ned. Stortaaen er den eneste Taa, som bliver tilbage, da de andre Tæer klemmes og indsnøres saaledes, at de kun blive som et visst Skind. Naar den Behandling foregaar med tilbørlig Sagkundskab, kan den tilveiebringes i Løbet af 2—3 Aar, og det ubekvæmlige Menneske har da ikke egentlige Smærter ved at gaa, men hendes Gang er dog høist besværlig. Hun vakler og vakler frem og tilbage, slaar ud med Armene for at holde Ligevægten og er i det Hele meget "uist." Hendes Fødder bør ikke være over 3 Tommer lange.

Men dersom Behandlingen begynder i en senere Alder, eller den ikke udføres med Nøiagtighed og Indsigt, lider Kineserinden altid heraf. Hver Gang hun gaar et længere Stykke Vej, spulme Anklerne op og volde stor Smerte.

Kineserne synes, at deres Damerne uist Gang, der forekommer en Europæer saa ubehagelig, ja pinlig, er meget tiltrækkende, og deres Digttere ligne den med Bølgenes Skulpten mod Stranden! Imidlertid gaa disse Damer kun meget lidet, thi Gangen bliver dog, i heldigste Tilfælde, yderst besværlig.

Da det, som før sagt, ikke er at tænke paa at faa givet en Dame i en god Familie, medmindre hun har forpinte Fødder, paalægger de kinesiske Familier sig de største Savn for at kunne holde Døtrene med denne Lugus. Det

vil dog let forstaaes, at det kun er de nogenlunde bemidlede samt de meget forsængelige, som saaledes have Raad og Lyft til at gjøre sig selv til Krøblinge. Hele den store Mængde af Folket, alle virkelig arbejdende Folk, befatte sig sig ikke med slige Galtsaber.

Som bekendt lader den rige Kineser sine Negle vøge lange som Kløer, for derved at vise, at han ikke trænger at arbejde. Det kan jo være muligt, at man vil lægge det samme for Dagen med de ubrugbare Fødder. Er dette saa, da er det dog ganske mærkeligt, at man i Kina, dette Flidens og Vindstibeligheids Land, skal have saa stor Lyft til at vise, at man hverken arbejder eller behøver at arbejde. Men Kineserne ere nu en Gang os Europæere temmelig modsatte i sin Opfatning af mange Forholde. Vi behøve kun at minde om den bekendte Historie, hvorledes Kineseren behandler sin Huslæge. Saalænge Ingen er syg, faar Huslægen sit Honorar, men strax der kommer Sygdom i Huset, ophører Honoraret, indtil Sygdommen er hævet. Den kinesiske Læge kan saaledes ikke handle efter den gamle Doktor-Regel accipe dum dolet d. e. tag dit Honorar, medens det svier. I Europa er den ældste Adelsadel den fineste; i Kina er det omvendt. Den, som er ophøiet i Adelsstanden igaar, er fornemmere end den fra enhver foregaaende Tid, og bliver Adelskabet rigtig gammelt, har det ingen Anseelse.

En driffig Indkvartering.

(Efter det Engelse.)

Min Tante og mine Kusiner skulde reise ned til Brighton for nogle Ugers Tid og havde bedet mig besøge dem der. Jeg var imidlertid ikke sikker paa, hvad Dag de vilde drage afsted, og tænkte da, det var bedst at gaa hen til Dufels i Westend Square og høre efter. Da jeg havde ringet paa, blev der lukket op af et høit Fruentimmer i en pynnelig graa Kjole. Hun saa ikke rigtig ud som en Tjenestepige og var mellem firti og femti Aar gammel. Hun havde et godt, men noget mandligt Ansigt og var meget bleg, men der var forresten ikke noget Sygeligt ved hendes Blegghed. Jeg spurgte hende, om min Tante var hjemme, men hun svarede, at de var reist Allesammen, og før jeg havde faaet Tid at spørge om, naar Afreisen skete, havde hun lukket Døren igjen.

Jeg vidste nu, at Dufel ikke vilde forlade London før Parliamentssessionen var sluttet, og at han pleiede at flytte hen i Palace Hotel, naar Familien drog fra Byen. Derhen gik jeg da for at faa fat i ham. Han boede der ogsaa ganske rigtig, men var ude, og heller ikke i sin Klub var han at finde. Jeg tænkte at spørge ham, hvad Tid de ventede mig ned til Brighton; men da jeg vidste, jeg var velkommen der, naarsomhelst jeg kom, var dog min fornemste Grund til at søge ham den, at jeg vilde faa vide Noget om det besynderlige Fruentimmer, som han havde faaet til at passe Huset, da jeg nemlig ikke kunde faa hendes Udseende ud af Tankerne. Jeg traf ham imidler-

tid ikke, før jeg reiste afsted til Brighton næste Dag. Men da jeg var kommen did, benyttede jeg den første den bedste Anledning til at spørge Tante om, hvem det var, som påseede Huset.

"Der er ikke et Menneſke i Huset", ſagde hun. "Det er ſtængt af, til vi kommer igjen."

Jeg fortalte hende da, hvorledes jeg var gaaet derhen, og om det Fruentimmer, ſom havde lukket op for mig, og jeg lagde til, ſom ſandt var, at hun var et af de beſynderligt udſeende kvindelige Væſener, jeg havde ſeet. Tante mente, jeg maatte have taget fejl, da der jo ſlet Ingen var, ſom kunde lukke op for mig. Mine Kuſiner var ganſke af ſamme Mening og havde blandt Andet den Impertinence at ſpørge, om jeg ikke havde været i en god Middag, før jeg gik derhen.

"Jeg ved, hvad han har gjort", ſkreg Amy, en kvif liden Ting paa otte Aar, "han har ringet paa en gal Dør."

Denne Theori ſyntes at nhde almindelig Auerkjendelse, men kunde aldeles ikke bringe mig til at fravige min oprindelige Forklaring, ſom jeg faſtholdt med uroffelig Overbeviſning. Kuſine Annie, hvem jeg altid har ſyntes bedſt om, var den eneſte af Allesammen, ſom ſtod paa mit Parti, idet hun bemærkede, at det jo godt kunde hende, der var Nogen kommen ind i Huset, uden at de vidſte det.

"Hvilket Brøvl", ſagde min Tante. "Tror du Nogen, ſom var der uden at have Lov til det, vilde lukke op for dem, ſom ringte paa?"

"Men det behøvede jo ſlet ikke at være noget Ondt i, at de var i Huset", mente Annie.

"Snikſnak", ſagde en anden af Kuſinerne. "Det har bare været Hjernespid."

Dermed lo hele Selſkabet, og jeg lo med, ſjønt jeg aldeles ikke var oplagt til det.

Annie ſtod ſom ſagt paa mit Parti og ſaldt ikke fra, men telegraferede til Onkel, at han ſkulde gaa hen til Huset, ringe paa Kloffen, banke tre Gange paa Døren og raabe: "Uf op, Seſam!" Bagefter fortalte hun os det og ſagde, at, "var der virkelig Nogen i Huset, ſaa maatte han nu viſe ſig", — hvori vi Alle var enige. Onkel, ſom til enhver Tid ſtaar paa Vinde for ſine elſtværdige Døtre, udførte punktlig Annies Ordre, men telegraferede tilbage, at Alt, hvad han havde ringet og banket og raabt, nyltede til Ingenting, — Døren var og blev ſtængt.

Nu hjalp Intet længere. Selv Annie ſvigtede mig og var enig med de Andre om, at jeg havde taget fejl. Jeg var imidlertid fremdeles lige ſikker i min Sag, og den levende Erindring om det beſynderlige Kvinde-menneſke, ſom havde lukket Døren op, blev mig under diſſe Omſtændigheder ganſke uhyggelig. Jeg beſtemte mig imidlertid til ſelv nærmere at underſøge Sagen og fandt paa et eller andet Paafſtud til at rejſe op til London næſte Dag. Lige fra Fernbanestationen gik jeg hen til Onkels Hus. Jeg ringte paa Kloffen, men der hørtes ikke en Lyd bagefter. Jeg dundrede paa Døren, men Alt forblev ſtille. Jeg ringte og jeg dundrede igjen, men Reſultatet var det ſamme. Jeg begyndte tilſidſt at tro, at jeg forrige Gang virkelig havde ringet paa en feilagtig Dør og gik et Stykke bort fra Huset for at kaſte et ſidſte Overblik paa det, før

jeg gik. Alle Saluſierne var nede; men netop ſom jeg vendte mig for at gaa, ſaa jeg tydelig en Gaand, ſom holdt under det Nederſte af en af dem. Den blev ſiebliffelig truffen tilbage, det var ikke mere end et Dieblif, jeg havde ſeet den, men jeg blev ganſke ilde ved, medens jeg vandrede bort.

Næſte Dag reiſte jeg ned til Brighton igjen og fortalte, hvad jeg havde ſeet. Jeg var imidlertid ikke iſtand til at omtale Synet af Gaanden med den ſamme ſikre Overbeviſning, hvormed jeg havde fortalt om det høie Fruentimmer. Det havde været ſaa ſiebliffeligt, at jeg ikke ſelv følte mig ganſke viſ paa at have ſeet rigtig, og da Kuſinerne begyndte at krydſexaminere mig og fremholde Urimeligheden i det, blev jeg vaſkende i min Forklaring. Da jeg vedgik, at jeg havde ringet og banket i hele fem Minuter, uden at der kom Nogen, troede de klarligen, at jeg ved begge Leiligheder havde taget rent fejl og ſlet ikke havde ſeet Nogenting. De begyndte nu at tale om Folk, ſom indbildte ſig at ſe allehaande forunderlige Ting, — paa en Maade, ſom aldeles ikke var mig behagelig. Tante, ſom denne gang endnu ingen Mening havde udtalt, tyſede paa dem. Hun ſaa meget høitidelig ud og gjorde mig en hel Del Spørgſmaal om, hvorledes det ſtod til med mig. Mon jeg ikke havde læſt alfor flittigt i den ſenere Tid? Kuſinerne forſtod, hvad hun mente, og blev ſtille; Annie ſaa medlidende paa mig, og de troede nu Allesammen, at jeg ikke var rigtig vel bevaret.

Det var Mere, end jeg kunde døie, og jeg fandt ingen Grund til at betvivle Rigtigheden af deres Forſikringer i de paafølgende Dage om, at jeg virkelig ſaa meget daarlig ud. Onkel kom ned fra London en Aften. Han tog mig tilſide og talte til mig paa en viſ tryffet, hemmelighedsfuld Maade.

"Unge Menneſker", ſagde han, "ſom ſidder paa ſine Gybler og læſer Tus, ſkulde tænke lidt paa ſin Helse ogſaa og vogte ſig for at forlæſe ſig."

Jeg havde for min Part rent ud ſagt ikke haft en juridiff Bog i min Gaand paa de ſidſte to Maaneder, men det var Noget, jeg havde mine Grunde til ikke at forſælle Onkel, og jeg maatte ſaaledes tage tiltakke med hans indtrængende Opfordring til at gjøre mig en Tur paa Faſtlandet. Ikke før ſaa jeg Tante, før hun kom med det Samme. Uabenbart havde hun og Onkel konfereret om den Sag. Nu ja, — jeg beſandt mig virkelig ikke ganſke vel for Diebliffet, allermindeſt mellem Omgivelſer, der troede, at jeg havde Svin paa Skoven, og jeg erklærede mig altſaa beredt til at gjøre, ſom de ſagde, hvilket ogſaa jeg troede, jeg nok kunde have godt af.

Tilfældigviſ ſkulde juſt nogle af mine Univerſitets-kamerater afſted paa en Tur til Schweiz, og dem fulgte jeg med. Vi travede rundt i Schweiz i tre morsomme Uger, og derefter drog vi til Wien. Der traf vi en hel Del Bekjendte, og jeg havde det ſaa hyggeligt, at jeg virkelig rent glemte Grunden til, at jeg var reiſt ud. Billedet af det underlige, graaklædte Fruentimmer plagede mig i det Hele taget ikke en eneſte Gang, ſaa længe Turen varede.

Efter fem Ugers Forløb kom jeg tilbage til London. Dagen efter ſkulde jeg hen paa Weſtend Square for at ſe, om Onkel var kommen tilbage fra Skotland, da Erindrin-

gen om mine tvende Syner pludselig dukkede op hos mig. I selvsamme Dieblis mødte jeg en Beskjend.

"Nu, velkommen tilbage! De har vel hørt om det storartede Tyveri i Deres Onkels Hus?" sagde han.

Nei, jeg havde Ingenting hørt.

"Jeg ved ikke noget Nærmere", vedblev han, "men det lader til rigtig at have været en Udplyndring en gros."

Medens Familien laa i Brighton, var Huset virkelig bleven plyndret. Malerier, Gulvtæpper, ja selv Møbler var forsvundne. I det Hele taget fandtes næsten Alt, som ikke var nagelfast omhyggelig borttransporteret. Sit Sølvstøi havde Lante heldigvis taget med sig, men det var ogsaa omtrent det Ene af Værdi, som havde i Behold. Man kunde se, at Kjeltringerne ordentlig havde slaaet sig ned i Huset. I Vinkjældereren havde de gjort rent Bord, og der laa tomme Flasker efter dem overalt i Værelserne. Ligeledes fandt man et særdeles velstrevet Brev, hvori de høfligt takkede Onkel for Laanet af hans Hus samt for hvad de havde taget med sig, og isørigt forsikrede, at ved Leilighed skulde de være saa fri at hilse paa ham igjen.

Man har siden, saavidt jeg ved, ikke været saa heldig at finde det mindste Spor af Tyvene. Politiet gav ikke Lov til at sætte Historien i Bladene, da det befrøgedes, at Kjeltringerne derved kunde modtage et for dem ønskeligt Varsko. Jeg for min Del gjorde Regning paa at faa høre passende Undskyldninger for den skammelige Mistanke, mine sandfærdige Forklaringer havde paadraget mig. Men langt derfra, — jeg fik tværtimod bare høre ilde for, at jeg ikke havde meldt Sagen for Politiet. Læseren kan bedst dømme om, hvem der virkelig havde Skylden her, — enten jeg, som gav Dplysningerne, eller de, som ikke vilde tage Notits af dem.

Et Eventyr paa Store Belt i 1684.*)

I Begyndelsen af Maret 1684 fik daværende Overfører, Hans Tørgenseis, jeg som Jagtpage, og andre Folk af det kongelige Forspersonale ved Tøgersborg, Ordre af Kong Christian den Femte at begive os til Sylland til Sagt paa Ulve, for at trøste de arme Bønder, hvem disse Dyr voldte megen Skade. Følgelig begave vi os paa Veien strax efter hellig tre Kongers Dag. Ved vor Ankomst til Korsør fandt vi Beltet fuldt af Drivis; men vi vare saa begjærlige efter at udføre Kongens Befaling saa hurtigt som muligt, at vi den 9de Januar ved Morgengry gik tilfjøs, saaledes udsættende os for alle de Farer, hvormed Drivisen fra alle Sider truede os. Efter overordentlige Anstrengelser ankom vi omsider henimod Aften til den lille Ø Sprogø, hvor vi fandt et stort Antal Rejsende, som ligeledes af Nødvendigheden vare tvungne til at gaa

*) Tøgermester Frederik Gram, som tjente under Christian den Femte, har meddeelt dette Eventyr i et Brev til sin Ven, den franske Grev de Marchmont, blandt hvis Papirer det blev forefundet og derefter aftrykt i et fransk Tidsskrift.

i Vand og holdtes tilbage der af Frygt for Isen, hvoraf man saa Stykker ophobede paa Havet, store som Huse eller Bjerge. Vi vare et Antal af omtrent hundrede Personer paa Sprogø.

Denne Ø, beliggende i det store Belt to Mil fra Korsør, ligesaa langt fra Nyborg og kun en Mil fra Knudshoved, er kun saa stor, at den kan føde en Bonde med hans Familie og hans Kvæg. Man kan nu selv bedømme, om den stakkels Mand var istand til at give saamange Mennesker at spise. I Begyndelsen havde vi stor Mangel paa Brød, men vi manglede ikke Kjød, thi Bondens Køer bleve ikke sparede. De, som havde Penge, betalte 30 p for en Pot Melk, eller for at slukke Tørsten smeltede man ved Ilden Stykker Is, som fandtes i Huller, hvor der havde samlet sig Regnvand.

Efterat vi saaledes havde tilbragt fem Dage fra Onsdag til Søndag, besluttede vi Tægere i Forening med to Borgermænd og vore Matroser, ialt tolv Mand, i den Tanke, at vi endnu havde Kræfter nok til at bane os en Vej igjennem Isen til Knudshoved, hellere at forsøge paa at naa Tjen, end ved et længere Ophold paa Sprogø at miste den Smule Kræfter, vi havde tilbage, og at dø af Hunger og Tørst. Vi indstibede os da Mandagen den 14de Januar ved Daggry i vor Chaluppe, uden at tage den ringeste Proviant med os, og vi anstrengte os af alle Kræfter for at fløve Isen. De, som vare blevne tilbage paa Sprogø, betragtede vor Manøvre fra Strandbredden for at se, om det var bedre for dem at blive, hvor de vare, end at følge vort Exempel. Ikke saasnart havde vi fjernet os fra Øen paa et Pistolstuds Afstand, førend vi selv indsaa, at det var umuligt at tilendebringe vort Foretægende. Vi ønskede, at vi kunde vende tilbage til Sprogø, men Strømningens Hestighed forhindrede os i at vende om og trak os med sig med Voldsomhed. Vi tilbragte den hele Dag og den paafølgende Nat med uafsladeligt Arbeide, thi naar vi traf paa aabent Vand, satte vi os i Baaden og gavede os til at ro, og naar Isen spærrede os Veien, traf vi Baaden afsted ved Hjælp af et langt Kabeloug.

Tirsdagen den 15de Januar vare vi endnu beffæstigede med dette høist møisommelige Arbeide, da vi kort efter Middag følte os i den Grad aftræstede, at vi ikke mere formaaede at arbeide os frem. Mine Skuldre vare overalt underløbne med Blod ved at hjælpe til at trække paa Kabelouget. For at Ulykken skulde være fuldstændig, befandt vor Baad sig pludselig sammenklemt af Is paa alle Sider. Vi steg ud deraf i den Hensigt at faa den løs og at trække den efter os som forhen; men da raabte Baadfolkene, der allerede befandt sig et Stykke fra Baaden paa Isen, til os: "Vi have ingen Kræfter mere. Gjør ingen Regning paa os; Enhver maa sørge for sit eget Liv; der er ikke noget Haab tilbage." Ved denne skrækkelige Esterretning gav Enhver sig i den største Forsærdelse til at løbe saa langt, som det var ham muligt. Nogle faldt i Vandet, men de bleve hurtigt trukne op. Jeg, som ikke havde anseet Faren saa stor, var den Sidste, som blev ved Chaluppen, uden at flygte som de Andre. I den almindelige Forvirring skiltes det Stykke Is, hvorpaa jeg befandt mig, fra det, som bar mine Kamerater, og da jeg ansaa det Rum, der adskilte os, for altfor stort, til at jeg

med et Spring kunde komme derover, dristede jeg mig til med den ene Fod at springe over paa en Isflage, der drev imellem de to andre, og sætte den anden Fod paa den, jeg vilde naa. Men dette Forsøg var ikke heldigt; thi Isflagen gik ned i samme Dieblit, min Fod naaede den, jeg styrtede i Havet og forsvandt. Gud vilde imidlertid, at jeg ikke kom under de Isstykker, der fra alle Sider omgave mig, og at jeg kom op igjen paa Vandets Overflade. Jeg var saa nær den Ismasse, hvorpaa mine Ledfagere befandt sig, at jeg kunde holde mig ved den og bede om Hjælp. Den nærmeste ved mig var vor Overførster. Han svarede kun: "Den gode Gud være Eders Sjæl naadig. - Det er bestemt, at vi Allesammen skulle dø. Jeg selv kan ikke holde mig længere." Hvorpaa jeg svarede: "J vil komme til at staa til Ansvar for, at J har negtet at hjælpe mig." Disse Ord bestemte ham, han vendte hurtigt tilbage og trak mig op af Vandet. Det var i Sandhed paatide, thi ved min overordentlige Svagthed og ved det Vand, jeg havde faaet ind i Mund og Næsebor, var jeg nærved at besvime. Strømmen var saa heftig, at det var, som om to Mand havde hængt sig ved mine Fødder. Selv om jeg havde kunnet holde mig nogle Minuter over Vandet, vilde jeg dog upaatvivlelig have mistet Livet, thi en Ismasse blev af Strømmen drevet hen til den, hvorved jeg holdt mig, og den vilde sikkert have knust mig, dersom ikke Overførsteren ved guddommelig Tilstiftelse var kommen mig tilhjælp. Vor Chaluppe, der var bleven mellem Isstykkerne, blev snart sønderknust af disse under vældige Slag.

Endnu engang styrtede jeg med et Par Andre i Vandet, men det lykkedes dog at komme op igjen, og henimod Aften naaede vi vore øvrige Kamerater, som vare et godt Stykke Wei fra os. Vi indsaa, at vi kom til at tilbringe Natten paa Isen, da en af Sægersvendene ved Navn Joachim, i den Mening, at der ikke var stort Haab om Frelse tilbage for os, besluttede at forlade os for maaste alene at kunne naa Landjorden. Da vi havde taget Afshed med ham, tabte vi ham snart af Sigte, og hans Foretagende forekom os saa dristigt, saa ugsjærligt, at vi allerede betragtede ham som en død Mand og kun tænkte paa os selv. Indseende, at det var altfor farligt at tilbringe Natten i Forening paa det samme Isstykke, bleve vi enige om at stilles ad, for at opsoge solidere Isstykker.

Men førend jeg gaar videre i Fortællingen af vort Eventyr, maa jeg endnu omtale en mærkelig Omstændighed, der indtraf inden vor Adskillelse. Vi bemærkede pludselig i Maanestinnet, paa Fyens Kyst, omtrent i en Afstand af en halv Mil fra os, en stor Ild, som Bønderne havde antændt, for at vise os, hvor Kysten befandt sig, og for at vi saaledes kunde tage Forholdsregler i Overensstemmelse dermed. Vi kunde tydeligt se Bønderne rundt om Alden, isærd med at vedligeholde den. Det forekom os, som vi derefter saa noget Skinnende, ligesom det kunde være en Baad med tre Mænd, forsynede med en Lygte, der gjorde alle Anstrengelser for at komme os til Hjælp. Vi troede endog at se dem komme os saa nær, at Overførsteren streg til dem: "Gode Folk, se at naa os, J skulle blive belønnede derfor." Snart syntes Baaden kun at være i en Afstand af hundrede Skridt fra os, og det var, som om vi tydeligt kunde se de Folk, der vare i den. Vi kunde ikke

begribe, hvordan de havde kunnet passere Isen og naa os i en saa kort Tid, uagtet vi selv havde haft saamegen Møie og tilbragt saa lang Tid med at tilbagelægge den samme Wei. Men i samme Dieblit, som vore Sandsfer vare hildede i denne behagelige Overraskelse, og medens vi hengave os til Glæden ved Tanken om snart at være frelst, forsvandt pludselig Baaden, Folkene og Lyset for vore Øine og med dem hele vort Haab om vor Befrielse. Det maa siges, at der var En iblandt os, som ikke havde bemærket Noget af alt dette; han paastod stadig, at det kun var en Illusion, og da vi søgte at overtønde ham ved den Indvending, at vi Alle saa det Samme, vedblev han endnu sin Paastand, og da Baaden forsvandt, vare vi nødsagede til at dele hans Mening.

Man tænke sig vor Bestyrtelse. Denne pludselige Tilintetgørelse af vore Forhaabninger styrkede os i en endnu dybere Modløshed, og vi vidste hverken Raad eller Hjælp.

I denne Tilstand var det, at Overførsteren gav sig til at raabe henimod Strandbredden, saa høit han kunde, uagtet vi ikke saa Nogen: "Kan J ikke redde os?" hvorpaa en Stemme, der syntes at lyde langt borte fra, svarede tre Gange: "Nei, nei; befal Eder Gud i Vold; det er umuligt at komme Eder til Hjælp."

Dette sørgelige Svar forøgede endnu mere vor Ængstelse, den bælgmørke Nat gjorde vor Urolighed og Rædsel endnu større, og vi kom tilbage til vor forrige Beslutning, at søge nogle fastere Isstykker end dem, paa hvilke vi befandt os. Vel udsatte vi os formedelst Mørket for at falde i Vandet, uden Haab om at blive hjulpede op igjen, men der var intet Andet at gjøre, og Enhver ventede i mørk Resignation det Værste, der kunde komme.

Det Frygteligste for mig ved denne Beslutning bestod deri, at man saa sig nødt til at forlade mig sammen med en Borgermand og en ung Betler paa det svage Stykke Is, da jeg navnlig ved flere Gange gausse svæd at være falden i Vandet, i den Grad havde lidt af Kulde og Fugtighed, at jeg neppe kunde holde mig paa mine Fødder. De to Andre havde ikke synderlig mere Kraft end jeg, og saaledes hverken kunde eller vilde vore Ledfagere mere træffe os med sig. Men førend de forlode os, vare de saa medlidende, ved at lægge flere Stykker Is ovenpaa hinanden, at indrette for mig en Art Hytte — jeg kunde snarere kalde den en Ligkiste — hvor jeg kunde finde lidt Ly for den yderst gjennemtrængende Vind. De lagde ogsaa et Stykke Is under mit Hoved som en Art Hovedpude. Efterat have sagt os Farvel, idet de udtalte det Ønske, at idetmindste En af dem maatte naa Kysten, for saaledes at kunne komme de Andre til Hjælp, vare de netop isærd med at forlade os, da de pludselig gave sig til at raabe: "Se, der er Ild paa Himmelen over os. Se engang, det ser ud som en Drage." Det var uden Tvivl et af de Meteor-er, som kaldes Nordlys, og som ikke høre til Sjældenhederne i dette Land om Vinteren. Jeg, som allerede havde lagt mig i min Kiste og saa mig forladt af mine Kamerater, brød mig ikke mere om Noget og var heller ikke nysgjerrig efter at se, hvad Talen var om. Vore Folk fjernede sig nu og overlode os til vor Skjæbne. Mine to Lidelseskamerater, Borgeren og den unge Ligger, klyngede

sig op til mig; vi søgte først at opvarme hverandre indbyrdes ved vort Aandedræt.

Man kan begribe, paa hvilken Maade vi tilbragte denne sørgelige Nat, efterat have gjort Uffald paa ethvert Haab om menneskelig Bistand, alene paa et lidet svagt Stykke Is, overladte til Havets Lune. Vi hørte kun Støien af Vildcænder og andre Søfugle. Vor overnaturlige Mæthed bevirkede, at vi fra Tid til anden nød nogle Diebliffes Søvvn, men det var kun en pinlig Svile, en Art Bedøvelse, som ikke skænkede os den mindste Lise. For at gjøre vore Kvaler fuldstændige kom Hungeren og især Tørsten og plagede os uophørligt. Af og til stak vi et Stykke Is i Munden, men vi fastede det ligesaa hurtigt bort formedelst dets hæslige Smag. I denne sørgelige Forfatning svømmede vi om hele Natten, men endelig bleve vi ved Hjælp af Strømmen drevne ind til Den Romsø, der er beliggende Nord for Fyen og tilhørte en Mand ved Navn Niels Krabbe. Vi naaede den Onsdagen den 17de Januar eller den tredie Dag efter vor Afreise fra Sprogø. Ved et Mirakel af Forsynet undgik vi at støde mod den ved Den ansamlende faste Is, ellers vare vi faldne i Søen, og vor Død vilde have været uundgaelig.

Man regner otte Mil fra denne Ø til Knudshoved. Uagtet vor Frelse var ligesom Haanden, havde vi endnu saa faa Kræfter, at det var os umuligt at benytte os af denne gunstige Leilighed til at naa Dens Strandbred, og vi maatte forblive paa vort Isstykke, udsatte for Faren endnu engang at blive drevne ud i Strømmingen ved et Vindstød eller ved at støde mod en Ismasse, der var større end den, hvorpaa vi befandt os. I fem til sex Timer svævede vi saaledes imellem Dødsfrygten og Livshaabet. Havet var fuldt af drivende Ismasser; henimod Middag saa vi et Stykke komme drivende, paa hvilket det forekom os, at der befandt sig flere store Fugle. I Begyndelsen brød vi os ikke videre derom, men Ismassen kom nærmere og nærmere, og om Eftermiddagen opdagede vi, at det var vore Lidelsekammerater, som havde forladt os Natten iforveien. Da de vare i Nærheden af os og bemærkede vor Svaghed og vor hjælpeløse og farlige Tilstand, greb en af vore Sægere ved Navn Hophan mig og satte mig over paa den faste Is. Den samme Kjærlighedsjænte viste man mine to Ledsagere, og endelig befandt vi os saaledes tilsyneladende udenfor al Fare. I Begyndelsen kunde jeg ikke gaa et eneste Skridt uden Hjælp, og dog havde vi omtrent en halv Mil, inden vi naaede Strandbredden; men efterat Bevægelsen havde opvarmet mig, bleve mine Ben lidt mere bølkelige; jeg led nu kun af en forferdelig Tørst, som i den Grad havde pint mig i de tre Dage, vi havde tilbragt paa Havet, at mit Svælg næsten var som stødnet. Af Kulden og den skarpe Vind var Hudens paa mit Ansigt ligesom affallet, og mine Kammerater vare neppe istand til at gjenkjende mig.

Da vi vare komne Landet meget nær, saldt to af vore Folk, som gik foran os, i Vandet, idet Isen gik istykker under deres Fødder. Ved deres Angstfryg ilede vi dem tilhjælp, kun en af Borgerne bad os om at maatte være fri derfor, i Betragtning af, at han havde Kone og Børn. "Derfor I Alle drukne", tilsvøiede han, "saa bliver dog detmindste En tilbage, der kan fortælle vort Eventyr."

Vi tillode ham at gjøre, hvad der tyffedes ham, og vi lagde os Alle paa Maven, idet vi holdt hinanden ved Fødderne, for at den Første med mindre Fare kunde række Haanden til dem, der vare faldne i Vandet. Desuden stak Enhver sin Kniv i Isen, for at have Noget at holde sig ved og for ikke saa let at blive trukket med af de Første. Paa denne Maade frelste vi vore ulykkelige Kammerater. Men vore Lidelser vare endnu ikke forbi. Derfra og indtil Landjorden kunde der omtrent være halvtredstidstyve Skridt. Dette lille Stykke Veie tilbagelagde vi med Lethed; men ikke saasnart havde vi sat Foden paa Jorden, førend Kræfterne begyndte at soigte os, og det var os umuligt at knæle ned og takke Gud for vor Frelse, som vi havde bestemt. Ulykkeligvis kom henimod Aften en Kone forbi; vi raabte paa hende, og hun førte os til en nærliggende Landsby, men jeg kan aldeles ikke sige, hvorledes vi naaede derhen, thi de Smerter, vi nu følte, berøvede os næsten Besindelsen. Hos Bouden, i hvis Hus vi bleve førte ind, gav man os strax Noget at spise og drikke, men Hovedet var saa svagt paa os, at det tynde Blod aldeles berusede os, saa at vi ikke kunde staa paa Benene. Følge Boudens Forflaring gjorde vi ikke Andet end at hyle og klage, og den arme Mand frygtede for at se os dø under sine Hænder. Han blev enig med sine Naboer om at føre os videre, vi bleve satte paa Kjærrer, omgivne af Fjerdyner, og saaledes bleve vi førte til en liden By ved Navn Kjersteminde, to Mile derfra.

Forinden jeg meddeler Slutningen paa vort Eventyr, maa jeg endnu med et Par Ord omtale, hvordan det gif Sægersvendens Joachim, som havde forladt os Aftenen iforveien, for alene at naa Fyen. Efter hvad han senere fortalte os, ankom han til denne Ø endnu den samme Nat, men ikke uden at have været udsat for store Farer og udholdt gruelige Anstrengelser, af hvilke han længe mærkede Følgerne. Han havde just naaet Strandbredden, da Dverførsteren streg: "Kan I ikke hjælpe os?" og det var ham, der tre Gange gjentog det Svar, jeg har omtalt. Han bekræftede desuden, at Baalet paa Kysten var blevet antændt for vor Skyld, men han havde ikke seet noget til den Baad, som vi havde troet nærmede sig til os, saa at salig Kong Christian den Femtes Mening om denne Sag forekom os den rimeligste. Han antog nemlig, at Ilden paa Strandbredden saavel som Maanestinnet og det Gjenstin, det frembragte paa Isen og paa Vandet, havde forblændet vore Øine, og at alt dette i Forening med den Spænding, hvori vore Sandser befandt sig, havde fremfaldt Ideen om at vi saa en Baad komme seilende mod os; saasnart kun En troede at se det, kunde han let saa de Andre til at se det Samme, især da de saa ivrigt ønskede det. Man ved, hvor let det er at tage Feil om Natten ved Maanestinn; paa denne Maade var det ogsaa, at et Lufimeleor blev antaget af os for en Drage, uagtet Ingen af os i hele sit Liv havde seet en Drage.

Vi forbleve i Kjersteminde den følgende Dag, den 18de Januar, og vi trængte meget til at blive der endnu i nogen Tid, for at komme til Kræfter; men Dverførsteren, der havde været bedre forsynet med Klæder end vi Andre, vilde i sin Haardhed ikke skænke os denne Lise. Vi vare derfor nødsagede til at begive os paa Veien den 19de Januar, og

at reise Dag og Nat, indtil vi ankom til den kongelige Sægermester Ahrensfelt i Sylland.

Paa denne Reise lede vi meget af Kulde, thi da vi havde mistet vore Kapper med Baaden, vare de fleste af os meget tyndt klædte. Jeg havde rigtignok for et Par Skilling kjøbt en gammel Fiskerklappe med hundrede Lapper paa, som jeg bar over mine andre Klæder, men uheldigvis var den saa liden og snæver, at den kun daarligt beskyttede mod den haarde Kulde. Ved vor Ankomst til Sylland fik vi Lov til at nyde nogen Hvile, men nu begyndte først vore Smærter og vor Svækkelse at vise sig ret søelig. Vore Hænder og Fødder vare saa fulde af Frost, at de udbredte en hæsleg Lugt, og vi lede frygtelige Smærter. Jeg havde desuden en meget stærk Appetit, men jeg kunde ikke beholde Noget hos mig, og det varede hele fire Maanedere. Først efter Paaaste ankom jeg til Kjøbenhavn med Fødderne fulde af Guller, og først nogen Tid efter kunde jeg gaa med Sko. Jeg tror desuden, at denne ulukkelige Reise har været Kilden til de fleste af de Sygdomme, jeg senere har været plaget af. Alle mine Lidelseskamerater have ogsaa beholdt en sørgelig Erindring derom. Den ene af Borgerne er bleven syg, den Anden, som var med mig paa Isen, og en af Baadsfolkene døde kort efter; de Andre mistede deres Sundhed paa forskjellig Maade.

Dette er den sande og simple Fortælling om dette mærkelige Eventyr, i hvilket Forslynets vidunderlige Veie fremtraadte ligesaa klart som Middagssoolen. Og den samme Gud, som lader sin Willie ste i Himlen og paa Jorden, paa Havet og i Skabningens Afgrunde, uden hvis Willie intet Gaar falder fra vort Hoved, ingen Fugl falder til Jorden, — Han, uden hvem Intet kan ste i Verden, være lobet og priset i al Evighed!

Den bestjaalne Tyv.

Følgende Hændelse tildrog sig under den russiske Keiser Nicolaus's Regjering:

En fornem Herre, som i et vigtigt Grinde havde begivet sig til en af Keiserdømmets Byer, havde taget ind paa et af de fornemste Hoteller i den Stad, hvorhen hans Grinde havde ført ham.

De ved jo, hvorledes det er med Værelserne paa et Hotel. De ligne alle hinanden. En enkelt, tynd Trævæg stiller dem ad, men ikke tilstrækkeligt nok til, at man ikke skulde kunne høre, hvad der siges og gøres i Værelset ved Siden af.

Vor fornemme Herre beboede et af disse Værelser, og han havde til Nabo en hemmelighedsfuld Rejsende.

Denne Nabo gik ind og ud paa aldeles de samme Tider, med samme Nøiagtighed som et Kronometeruhr. Dette opvakte den fornemme Herres Nysgjerrighed. Fra Nysgjerrighed til Agtpaagivenhed er Forskjellen blot et Nøglehul.

Vor fornemme Herre satte sit Die til Nøglehullet i den Dør, som forenede begge Værelserne. Han saa, at hans Nabo først omhyggeligt forvandsede sig om, at han var alene, derpaa gik han hen til Alkoven, hvor hans Seng stod, og vendte tilbage deraf med et Skrin, som, naar man dømmes efter de Anstrengelser, han gjorde, maatte være meget tungt. Han satte Skrinet paa Bordet og saa

sig endnu en Gang om til alle Kanter med Frygt og Mistro. Han aabnede Skrinet, af hvilket han udtog et andet lignende Skrin, derpaa af det andet et tredje, hvilket sidste han aabnede med samme Forsigtighed og Mistro som de foregaaende. Hans Blik sænkedes ned i det og betragtede begjærligt Indholdet. Derpaa stak han med feberagtig Hæftighed Hænderne ned i Skrinet; da han drog dem tilbage, vare de fulde af Bankofedler. Der fandtes hele Millioner Rubler!

Den fornemme Herre blændedes.

Samme Optrin fornædedes hver Aften. Fristet ved Synet af en saadan Rigdom, gjennemfor der Spejderens Sjæl en affhellig Tanke. Han vilde bemægtige sig Sødens — thi den anden Rejsende var en Tøde — tredobbelte Skrin eller idetmindste dets Indhold.

"En Tøde betyder Jøngenting", sagde han for sig selv; "hvis han vover at aabne Munden, skal jeg nok vide at bringe ham til Taushed."

Han gik hen for at opsoge Byens Borgermester. Denne kjendte ham naturligtvis. Man vidste, at han var sendt i et vigtigt Grinde fra den uindskrænkede Keiser. Han modtoges som Udsending fra denne Herre, d. v. s. med Frygt og Bøvelse.

"Hr. Borgermester", sagde han, "jeg har nylig været Doffer for et Tyveri, et betydeligt Tyveri."

"De, min Herre?"

"Ja, jeg."

"Og hvem skulde have vovet . . ."

"En Tøde! Mit Værelse ligger lige ved Siden af hans i Hotellet. Mine Værdipapirer vare forvarede i et tredobbelte Skrin. Min Nabo har bemægtiget sig dette ved at aabne en Dør, som forener begge vore Værelser med hinanden."

"Ah, et Indbrudstyveri! Det er Sibirien for Livstid. Vi skulle strax arrestere den Usling."

Borgermesteren sendte Bud efter Politimesteren samt begav sig med denne, den formentligt Bestjaalne og nogle Politibetjente til Hotellet. Tøden var nylig kommen hjem.

"J Keiserens Navn! Iuk op!" streg Politimesteren og slog paa Døren, hvilken Tøden strax aabnede. Men saasnart han blev Politimesteren og hans Følge var, forbrede hans Ansigt, og et mørkt Smil krusede hans blege Læber.

"Jeg ved, hvad J vil", sagde han; "jeg staar strax til Eders Tjeneste."

Han gik hen til Alkoven. Han var neppe kommet did, førend man hørte et Skud.

De Tilstedeværende styrkede hen til Alkoven. Tøden havde skudt sig for Panden.

"Den Usling har øvet Retfærdighed mod sig selv", sagde Politimesteren, idet han vendte sig mod Angiveren. Som stod der forbausset over en saadan Opløsning. Derpaa lagde Politimesteren til:

"Se her, min Herre! her er Deres tredobbelte Skrin og Nøglerne; lad os se efter Indholdet, for at faa Rede paa, om alle Værdipapirerne findes i Behold."

Man aabnede Skrinet. Man undersøgte Papirerne. Under dette Arbejde ruskedes Politimesterens Pande, og hans Ansigt antog et mørkt Udtryk.

"Er De ganske sikker paa, at disse Sedler tilhører Dem?" spurgte han Angiveren.

"Ja vist."

"Sværg De derpaa?"

"Jeg sværg."

"Da arresterer jeg Dem i Keiserens Navn. Sedlerne ere falske."

For fornemme Kusser stod forfærdet. Men hvad kunde han vel svare? Han blev arresteret, randsaget og dømt til at tilbringe Næsten af sine Dage med Straf-arbejde i Sibiriens Gruber. Tøden var Falskmyntner. Da han saa Politiet træde ind, troede han sig opdaget og dræbte sig selv. Den fornemme Herre faldt i den Grav, han havde villet grave for en Anden.

Ashler for hjemløse Børn i London.

Der findes for Diebliffet i London henved 10 000 hjemløse eller saa godt som hjemløse Børn, der drive omkring paa Gaderne og sove under den med Tag dækkede Indgang til Jernveistationerne, i Markedskurve, i de offentlige Haver eller paa det bare Gulv ved Siden af de fattige Forældre i det Hul, de kalde sit Hjem, og som om Dagen drive omkring paa Gaden for at tigge eller stjæle. Og en saadan Forbryderudsæd eksisterer endnu, efterat man i tyve Aar har arbejdet paa at tilintetgjøre Onket ved Arbejdshuse og Tilflugtssteder af forskjellige Slags!

Vistnok arbejdes der ikke altid paa den rette praktiske Maade for at gjøre disse Anstalter saa nyttige som muligt, og dette bidrager vel ogsaa Sit til, at Maalet mindre hurtigt naaes. Efter Theorien i den engelske Fattiglovgivning er enhver nødlidende menneskelig Skabning berettiget til at erholde Ly og Føde i Arbejdshuset; men Theori og Praxis gaa ikke altid haand i haand. Man skulde tro, at Ingen var mere berettiget til siebliffelig at erholde Husly end et fattigt Barn i en bidende kold Vinternat; det er dog ikke Tilfældet. En Nat i Januar Maaned, da Kulden var yderst bidende, sit en Herre Die paa en liden niaars Pige, som sad og krob sammen paa et Dørtrin i London og for-gjæves søgte at sove fra Kulden. Han hufedes over det stakkels forfrosne Barn og førte hende til Arbejdshuset, hvor han bad om Mattely for hende for den ene Nat; da man imidlertid ved at udsørge Pigebarnet fik ud, at hun hørte til et andet Sogn, negtede man at modtage hende. Herren bragte hende nu til den nærmeste Politistation, men den vagthavende Overbetjent kunde ikke hjælpe ham; derimod tilbød han, at Barnet med Fornøielse maatte blive i Stationen til den følgende Dag. Den godhjertede Mand foretrak imidlertid at bringe hende til sit eget Hjem, hvor hun blev Matten over. Den næste Dag henvendte han sig til sin Sognepræst for at faa hende optaget i en eller anden barmhjertig Stiftelse, men Præsten kunde aldeles Intet udrette for Barnet, og først langt om længe lykkedes det den menneskefjærlige Mand at faa hende anbragt i en Anstalt for husvilde Børn.

Der findes flere saadanne Anstalter i London, som dels hde de Husvilde et foreløbigt Opholdssted, dels et stadigt Hjem, naar de Trængende ville underkaste sig Hussets Bestemmelser. I et engelsk Tidsskrift har en Læge, Dr. Wynter, henledet Opmærksomheden paa disse Ashler, idet han giver en livlig Skildring af Forholdene i en saadan velgjørende Anstalt, hvor alle Bestræbelser gaa ud paa at danne det ungdommelige Udstud af Befolkningen til hæderlige Mænd og Kvinder og oplære dem i forskjellige Haandværk o. s. v.

Ved Grundlæggelsen af denne Anstalt, som er fjernt under Navnet "Dreng-Ashlet (The Boys' Refuge) i Great Queen Street" i det berøgtede Kvarter Holborn, har man lykkeligt undgaaet en Feil, som kun altfor ofte gjør sig gjældende ved Anlægget af velgjørende Stiftelser. Den Tilbøielighed til at indrette Alt paa det Store og opføre en pragtfuld Bygning med en kostbar og vidtløftig Bestyrelse, der fortærer en uforholdsmæssig Andel af Indtægterne, har man her været selofornegtende nok til at bekjempe, og man har bestedent indrettet sig i en Vognfabrik. Udstyrelsen er saa jevn og simpel som kun muligt; den har dog en Fordel, ud.n hvilken en saadan Anstalt for Drengene vilde kunne bestaa uden Fare for de Unges Helbred; den har nemlig meget rummelige Værelser, i hvilke den friske Luft frit kan cirkulere uden hindrende Skillerum. Enhver Dreng kan finde et Ly indenfor de beskyttende Mure uden nogen foregaaende Undersøgelse; dog maa han ikke være en dømt Forbryder. Da Forfatteren første Gang besøgte dette Hus, vare alle Drengene i fuldt Arbejde ved sine forskjellige Haandteringer som Stræddere, Stomagere, Træstjærere eller Tømrere under flere Læreres Veiledning. Det maatte indrømmes, at her var Intet gjort for Synets Skyld. Mange af Børnene vare just komne ind i Anstalten; deres Klæder vare sande Pjalter, men deres Ansigter og Hænder vare rene. En af de Dyder, der først og fremmest indprentes de Smaa, er Renlighed, og det er sandelig ogsaa særdeles nødvendigt, efter som næsten enhver Dreng, der optages, er bedækket med Udsi og ofte endog lider af Hudsygdomme som en Følge deraf. Intet forbauser En mere, naar man gaar omkring mellem disse stakkels Børn, end deres spinkle og yderst lille Legemsbygning; der er Drengene paa fjorten eller femten Aar, som ikke ere større end Drengene paa ni eller ti Aar, der aldrig have lidt Nød. Paa den anden Side ere de allerfleste af disse Drengene, der have tilbragt den største Del af sit Liv paa Gaderne i London under stadigt Savn og Trang, i aandelig Henseende begavede med en langt skarper Forstand og Fattigdom og i legemlig Henseende med en langt større Behendighed end deres Sevndrengene i de bemidlede Klasser.

De allermindste Drengene lære, naar de komme ind i Anstalten, at bruge Naalen. Det ser uendelig komisk ud at se et halvt hundrede saadanne Smaafyre sidde i en Række og stoppe Strømper eller øve sig i at bruge Naal og Traad paa en Klud. De passede Alle med den største Alvor sin Bestjæftigelse, som ved det første Diekast syntes at være af en temmelig besynderlig Bestaffenhed; dette er dog ingekunde Tilfældet, thi Intet er mere nødvendigt for Sømanden eller Udvandrerens, hvilket er mange af disse Smaafyres senere Bestemmelse i Livet, end at vide, hvor-

ledes han skal istandrette sine egne Klæder. Andre af de mindre Drengene befsjæftiges med at hugge Ved. Dette er en ret indbringende Industri, eftersom mange Benner af Institutionen kjøbe sin Ved her. De ældre Drengene oplæres i Skomager- eller Strædderprofessionen eller Lømrerhaandverket, og nogle af dem ere allerede efter to eller tre Aars Forløb saa vidt fremme, at de f. Ex. kunne forfærdige de Sko, der bruges i Etablisementet og i Pigeasylet, og desuden ernære sig selv udenfor Anstalten.

Da jeg, siger Forfatteren, var nysgjerrig efter at vide, hvor mange af de 120 Drengene i Anstalten, der havde sovet paa Gaderne om Natten, spurgte Forstanderen, medens de vare samlede ved Middagen: "Hvor mange af jer Drengene have ikke været i Hus om Natten i en hel Uge?" Diebliffelig ræstes der et halvt hundrede smaa Svænder i Veiret. "Hvor Mange i tre Maanedere?" Tretten ræste sine Svænder i Veiret. Det synes næsten ufatteligt, at de stakkels Smaa børn i saa mange Dage efter hinanden have trodfet Veirliget, Mange endog i de koldeste Wintermaanedere! To eller tre Drengene fortalte, at de Kurve, i hvilke Fisserne bragte sine Varer tiltorvs, vare fortræffelige Sovesteder. En stakkels liden Fyr sagde, at han en Nat havde "rullet sig sammen" i Hjørnet af en Pram; men da Pramændene om Morgenens kom til sit Arbeide, tog en af dem og bandt ham et Reb om Livet, hvorefter han kastede ham ud i Vandet og trak ham ind igjen, og denne Proces gjentog han flere Gange, "som om jeg havde været et Vandspand", sagde Drengen, og det var midt om Vinteren! "Men", tilføiede den Lille, "en anden af Mændene sagde, at han selv havde smaa Børn, og han vilde ikke have, at man skulde behandle mig paa den Maade. Saa førte han mig ind i et Kaffehus, fik mine Klæder tørrede og gav mig en Kop Kaffe." En liden Fyr var endnu ganske stolt af den brillante Soveplads, han havde opdaget — det var Havetromlen i en af de offentlige Haver! Et andet lidet indfaldet Bæsn tilfød, at han pleiede at søge Ly om Natten i en stor Afbøskende, "men", sagde han, "det blæste saa frøgtelig foldt omkring mig", og han gjøs, aabenbart ved Tanken om sit forrige Nattelegis. Alle Drengene havde sovet i Kjærrer og Torvekurve i Søvent Garden og under Sernbanebroer, og en af dem fortalte, at han engang troede, han skulde gjort sig det rigtigt bekvemt i en Lønde under en Tagrende, men medens han sov, sneede det, og da han vaagnede, var han aldeles tilføget. Den mørke Buegang udenfor Adelphi-Theatret var et særdeles yndet Tilflugtssted for de smaa Vagabonder og da ogsaa for vogne Mænd og Kvinder af samme Slags. "Jeg sov der en Nat", sagde en liden Dreng, "og der var omtrent hundrede Mennesker samlet der den Nat. De laa i Grupper paa en Snes Stykker i de forsfjellige Hjørner; men saa kom der en Politibejnt og jog os ud Allesammen, Mænd, Fruentimmer og Børn, og saa gif vi ud til en af de offentlige Haver. En anden Politibejnt kom hen til mig og sagde, at han ikke kunde lide at se os drive saaledes omkring; han førte mig ind i et Kaffehus og gav mig en Staal Kaffe; men en af de andre Drengene stjal mine Støvler, og saa maatte jeg gaa barfodet."

Det vilde og strenge ombankende Liv, som de fleste af Drengene føre, før de komme ind i Anstalten, gjør deres

Natur saa utæmmelig, ja næsten vild, at det ikke er let at faa Magt med dem. Nogle kunne heller ikke modstaa sin Lyft til at løbe bort, og det ikke en, men mange Gange efter hinanden. Der gaar ofte hele Aar, før det lykkes fuldstændigt at betage dem denne Tilbøielighed til at drive omkring i det Frie. Det kræver derfor megen Omhu, meget Arbeide og mange Gange betydelige Udgifter til udrydde de Vaner, en Dreng har erhvervet sig under et omstreifende Liv, og indprente ham nye Leveregler. Naar en Dreng først er begyndt at drive om med andre smaa Vagabonder, skal det næsten være ved et Mirakel, at han atter faar fast Fodfæste uden Bistand fra et Børnehjem. Vi skulle give et Exempel paa, hvilke Vanskeligheder alle saadanne smaa Vagabonder have at kjæmpe med. Det var en liden Dreng, der for længere Tid tilbage havde været i Børnehjemmet. Han var født i Bristol, hvor han opholdt sig til sit tolvte Aar, da han mistede begge sine Forældre; han kunde ikke faa Noget at bestille i sin Fødeby og besluttede derfor at gaa til London, som han naaede fjorten Dage derefter. Han maatte gaa hele den lange Vej i daarligt Fodtøj, og Følgen heraf blev, at hans ene Fod var saa medtagen, da han kom til London, at han Intet kunde foretage sig. "En Morgen", fortæller han, "da jeg sad i Hyde Park, kom der en Herre hen til mig, og da han saa, hvor ussel jeg var, gav han mig nogle Penge og sagde, at han, hvis jeg vilde vente ham paa det samme Sted den følgende Aften, vilde bringe mig noget Fodtøj og en Trøie; desuden sagde han, at jeg skulde se at skaffe mig noget Arbeide." Drengen var meget taknemmelig for den Venlighed, den Fremmede viste ham, men han blev alligevel ikke hjulpet meget derved, "thi", sagde han, "det er let nok at tale om Arbeide, men det er ikke let at faa noget Arbeide i London, naar man ikke har nogen Anbefaling"; deri har han Ret; ikke engang da er det let at faa Noget at bestille i London. Alligevel gjorde han sit Bedste for at finde nogen Besjæftigelse, og det lykkedes ham endelig at bliue antaget til at trække nogle Grønthandlerses Kjærrer, og derfor fik han Kost og Logis. Denne Lykke var imidlertid ikke af lang Varighed; han kom igjen til Skade med sin Fod, kunde ikke længere tjene sine Benner, Grønthandlerne, og var nu lige saa slet stillet som før. Da han imidlertid allerede en Gang havde fundet en Velgjører i den offentlige Have, styrede han atter sine Stridt derhen i Haab om, at en eller anden Velgjører skulde kaste sit Blik paa ham og komme ham til Hjælp. Og han blev heller ikke skuffet. "En Dag", fortæller han, "kom der en Herre hen til mig og spurgte mig, om jeg trængte til Noget. Jeg sagde ham, at jeg ikke havde Penge til at skaffe mig Husly for; han spurgte mig nu, om jeg ikke havde Benner i London, og da jeg benegtede dette, spurgte han, om jeg var villig til at arbejde, hvis jeg kunde faa Noget at bestille; jeg svarede, at det vilde jeg gjerne, og saa førte han mig hen i en Kafe, hvor han gav mig et Glas M; da jeg imidlertid trængte mere til Noget at spise end til M, bad jeg ham derom, og saa fik jeg noget Smørrebrød. Han førte mig derfra til et Apothek, men der var allerede lukket; han bankede imidlertid Apothekeren op, og jeg viste ham min syge Fod, men han sagde, han kunde ikke gjøre Noget for mig nu, men hvis jeg vilde komme igjen den næste

Morgen, skulde han se, hvad han kunde gjøre. Den fremmede Herre skaffede mig imidlertid et Logis, og den næste Morgen bragte han mig en skriftlig Tilladelse til at blive indlagt i Hospitalet; jeg gik derhen, men da jeg næsten havde ventet en halv Dag, fik jeg at vide, at jeg først kunde blive optaget efter fjorten Dages Forløb. Jeg gik nu tilbage til mit Logis, hvor den fremmede Herre betalte for mig, indtil min Fod var bleven bedre, og saa bragte han mig til Børnehjemmet, og jeg har aldrig fortrudt, at jeg kom derind, for det var bestandig en lykkelig Tid, jeg tilbragte der." Denne Dreng blev siden sendt til Australien, hvor det gik ham særdeles godt.

Børnehjemmet har bestaaet siden 1852; indtil 1865 havde det modtaget 1675 Børn, der ere blevene modtagne og behandlede med en Forekommenhed og Omhu, som om de kunde have været i sit eget Hjem hos gode Forældre. Et er det at hde Føde og Husly i Lovens Navn — det sker i Fattighuset, men et andet er det at hde det i den Algodes Navn og i den rette Mand. Det er dette, som gjør et saadant Børnehjem saa forskjelligt i sine Resultater fra Fattighuset. I det ene Tilfælde gaar den Antagne ofte bort med Forbandelser paa Læben, i det andet sker det altid med gode Duster og venlige Ord, og som et Barn vender han altid tilbage til Hjemmet, naar han er i Nød, og han er altid vis paa at blive venlig modtagen. Af disse 1675 vare de 1016 Drengene og de 659 Piger, thi, som vi siden skulle se, tager Anstalten sig ogsaa af det svagere Køn. Denne lille pjaltede Hær, der for en stor Del var rekruteret fra Tyvenes Huler, blev senere fordelt paa følgende Maade. Af Drengene udvandrede 298 til Ny Zeeland, Canada, de Forenede Stater, Queensland, Sydafrika o. s. v.; 44 bleve Orlogsmatroses, 3 bleve Liniesoldater, 34 Koffardisarer; 239 bleve anbragte i forskjellige Stillinger, 13 bleve overflyttede til andre Institutioner; 114 bleve tilbagegivne til Venner eller Slægtninge; 4 bleve satte i Lære hos Haandverkere, 9 døde, og 1 blev Student. Af Pigerne kom 272 ud at tjene, 198 bleve tilbagegivne til sine Venner, 16 bleve overførte til andre Institutioner, 5 udvandrede til Australien, 26 til Canada, 20 til Ny Zeeland, 2 til Tasmania og 1 til Natal; 1 blev gift, og 8 døde.

Den Komite, som har oprettet Børnehjemmet, og som i al Stilhed med saa megen Iver virker for sit smukke Maal, har til Hensigt, naar de fornødne Midler ere komne tilveie ved frivillige Bidrag, at oplære dem af Drengene, der ville udvandre, og som søle Lyst dertil, til praktiske Landbrugere paa en Mønstergaard, hvor de skulle lære at dyrke Jorden o. s. v. Foreløbig har Komiteen opnaaet at kunne virkeliggjøre sin anden Indlingsplan at saa et Dvelfesskib til sin Disposition, hvor Drengene kunne blive oplærte til dygtige Sømand, en Plan, der iøvrigt ogsaa vil komme Staten tilgode, eftersom der altid er Mangel paa Koffardimatroser, fordi der gives en meget højere Syre i Nordamerika end i England. Dvelfesskibet er en smuk Fregat paa 50 Kanoner. Som mange andre af hendes storbritanniske Maajæters Orlogsskibe har det her omtalte aldrig været længere borte fra Land, end det kom, da det løb af Stabelen i 1842, saa det har ikke kunnet genere Regjeringen i saare høi Grad at udlaane det til det smukke,

menneskefærlige Foretagende; Tiltaklingen har Komiteen dog selv maattet besørge med en Udgift af henved 14,000 Dollars.

Saa snart Skibet kunde tages i Brug, meldte der sig et halvt hundrede Smaasire, som vare villige til at gaa ombord. I det Hele taget er det et almindeligt Duse hos Drengene i Børnehjemmet at komme til søs. De finde sig taalmodig i at blive oplærte til Stomagere eller Lømrere, men gaar dette ikke, anmode de Alle om at komme ombord i et Skib Kapteinen, der førte Kommandoen i Dvelfesskibet, betragtede med sand Stoltthed sin lille Skare, og han udtalte det som sin Overbevisning, at de fleste af Drengene efter et Par Aars Forløb vilde være istand til at tjene sit Brød som velindvandede Sømand. Det Antal af 50 Drengene, der nu var ombord, skal senere forøges til 200, da Skibet er stort nok til at rumme saa Mange. Tidligere har Regjeringen hdet Selskabet en ikke saa ringe Hjælp til at udføre det Arbejde, den selv burde besørge, nemlig at rense Gaderne fra det Naamateriale, der siden i de allerfleste Tilfælde uddannes til Tyve og Bedragere, men nu har den atter truffet sig tilbage, og Selskabet kan derfor alene virke ved den private Velgjørenheds Bistand. Selskabet arbejder nu hen til stadig at kunne holde 100 Drengene i Børnehjemmet, 200 i Dvelfesskibet og 100 i den paatænkte Mønstergaard, og der er al Udfigt til, at Maalet vil naars. Man kan gjøre sig et Begreb om, hvilke Fordringer der stilles til den private Godgjørenhed i London, naar man hører, at denne ene Institution alene vil komme til at koste henved 30,000 Dollars om Aaret! Men Selskabets Virksomhed strækker sig endnu videre. Som ovenfor nævnt, tager det ogsaa de omstreifende Pigebørn under sin Varetægt. Det har to Pige hjem, i hvilke der ialt modtages 80 Piger. Der anvendes her et fortræffeligt System til at oplære Børnene til dygtige Tjenestepiger. De besørge naturligvis alt Husets eget Arbejde, men desuden gennemgaa de særligt en Skole i Alt, hvad en dygtig Tjenestepige bør vide. Enhver af Pigerne maa i en Uge ad Gangen udføre et vist bestemt Arbejde for sine Kamerater. Den ene Uge maa Pigen saaledes udføre alle en Stuepiges Forretninger, den næste er hun i Kjøkkenet, den følgende i Badstuehuset o. s. v.; de blive kort sagt efter en stor Maalestok praktisk oplærte i alle de Enkeltheder, der bør kjendes og kunnes i en velordnet Husholdning. Endog den slemme Bane, nogle Tjenestepiger have til at "slaa itu", har man søgt at imødegaa. Naar man finder, at en Pige er saa skjodesløs i denne Retning, at det truer med at blive en indgroet Bane, maa hun betale al den Skade, hun anretter, af de Lomme penge, hun faar. Dette virker forunderlig kraftigt til at rette Dndet, og naar Pigen først er bleven vant til at være omhyggelig for, hvad der betroes hende, vænner hun sig ikke let af dermed igjen. Pigerne lære desuden ogsaa ligesom Drengene at læse, skrive og regne og fremfor Alt at sy. De sy Drengenes Skjorter, og til Gjengjæld sy Drengene Støvler og Sko til Pigerne. Naar en Pige er fuldstændig oplært, kommer hun i Tjeneste; skulde hun miste sin Plads, vender hun tilbage til Pige hjemmet, indtil hun har faaet sig en ny. Det er denne næsten faderlige Urvaagenhed og Omhu for Pigerne, som gjør, at disse Pige hjem virke saa uendelig meget godt.

De tabe aldrig et Barn af Syne, og det er Bevidstheden om, at de atter ere velkomne i Pigeheimmet, selv om de have været i Forlegenhed, der holder saa mange af dem paa den rette Vej, efterat de ere traadte ud i Verden.

Pigerne i disse Velgjørenhedsanstalter have Alle et renligt og sundt Udseende, og lige saa stor, som den Forandring er, der foregaar med dem i fysisk Henseende, naar de snavsede og pjaltede fra Gaden komme ind i disse Aahler, lige saa stor er den Forbedring i moralsk Henseende, der lidt efter lidt opnaaes næsten alene ved de ældre Elevers Exempel. Mange Børn trodsø saaledes alle fastsatte Regler, naar de komme ind i Aahlet; de le ad de andre Piger, naar disse skamme sig, fordi de have gjort sig skyldige i en eller anden Forsælse, men der gaar ikke lang Tid, inden de selv ere lige saa tilgængelige for Skamsfølelse som de Andre. Deres Hjerter opvarmes ved den Venlighed, der vises dem, og alle deres bedre Egenstaber vaagne efterhaanden op. Man kan underliden se de smaa Munde bevæge sig frampagtigt et Dieblis, hvorefter Laarerne strømme dem ud af Vinene ved den blotte Tanke om de fatlige, elendige Forældre og de Hulere, der tidligere vare deres Hjem. Den lille Pige, der, som ovenfor omtalt, en streng Vinternat blev funden paa Gaden og derved upaatvilelig frelst fra at frysse ihjel, var iblandt de andre Piger, og nu var hun renligt og varmt paaklædt; der var flere Andre, der ligesom hun havde tilbragt haarde, kolde Nætter i store Lørdeskurve eller i Bugangene udenfor Sernveistationerne eller Theatrene. Den eneste Forskjel mellem Drengene og Pigerne i denne Henseende er, at Drengene næsten synes at være begjærlige efter at komme til at fortælle, hvilke Lidelser de have gennemgaaet, medens Pigerne synes at kvie sig for at tale herom.

Der findes ogsaa i London et andet Slags Børnehjem (Industrial Schools), som næsten i Et og Alt ere indrettede paa samme Maade som de her omtalte, men som staa under det Offentliges Tilsyn og modtage Understøttelse af Staten. Der er dog endnu kun tre af disse nyttige Institutioner. Ethvert Barn under fjorten Aar, der findes drivende om paa Gaden, og som ikke har noget Hjem eller Underholdning, kan blive optaget i en af disse Anstalter for et Tidrum af fem Aar. Alle vanartede Børn under fjorten Aar kunne finde Optagelse i en af disse Anstalter, naturligvis forsaavidt Pladsen tillader det, og endelig kan enhver Dommer i London sende de Børn under 12 Aar, der bringes for hans Domstol som anklagede for en eller anden mindre Forsælse, derhen; for disse Sidste betaler Staten en Sum af en Dollar om Ugen.

Det ene af disse Aahler afviger for saa vidt fra det først omtalte private Børnehjem, som de fleste Børn blive sendte dertil ved et Magtsprog af Vridigheden og domte til at opholde sig der i et vist Tidrum, undertiden endog i fem Aar. Det er en Slags tvungen Læretid, men Børnene saa snart Vinene op for, at Lovens Strengthed her mildnes ved Venlighed og Forekommenhed. De stakkels Børn, der aldrig have kjendt til et Hjem i dette Ord's bedste Betydning, føle sig naturligvis forunderligt tilmode ved saaledes at blive førte fra det haarde, majsommelige Liv i det Frie til et venligt Hjem, hvor de ikke længere blive knubsede og puffede, men behandlede som Børn af

Huset. Mange af dem vise ogsaa i Begyndelsen en vis Mistænksomhed ved de smaa Opmærksomheder, der vises dem, det forekommer dem at være næsten alt for godt til at kunne være vel ment, og først lidt efter lidt saa de Vinene op for, at det Altsammen virkelig er vel ment, og finde sig fortræffeligt deri.

To af disse Drengene bleve en Novembernat fundne af en Politibetjent i en aaben Vogn, der henstod paa Gaden. Han førte dem barfodede og halv nøgne, som de vare, ind i en af Politiretterne i London, hvor Dommeren fik følgende Oplysninger ud af dem.

Dommeren (til Betjenten): "Hvad Tid saandt De dem?"

Betjenten: "Kl. 2 om Morgenen."

Dommeren (til den ældste Dreng): "Hvor gammel er du?" — Drengen: "Saar i mit Ottende." — Dommeren: "Hvor ere dine Forældre?" — Drengen: "Jeg har ingen; min Fader er død, og min Moder er gaaet fra mig." — Dommeren: "Hvor længe har du sovnet om Natten paa denne Maade paa Gaderne?" — Drengen: "Aa, omtrent et halvt Aar — nei, tre Maanedere. Jeg har slet ingen Slægtninge." — Dommeren: "Hvad lever du af?" — Drengen: "Det ved jeg ikke rigtig. Undertiden holder jeg Heste." — Dommeren: "Hvor var din Moder, da du saa hende sidst?" — Drengen: "I Dalston. Hun boede etsteds der i Nærheden." — Dommeren (til den anden Dreng): "Hvor gammel er du?" — Drengen: "Jeg har fyldt Sex." — Dommeren: "Og hvor har du sidst opholdt dig om Natten?" — Drengen: "I en Vogn." — Dommeren: "Nei, jeg mener, før du sov i Vognen." — Drengen: "Det ved jeg ikke." — Dommeren: "Hvor er din Fader?" — Drengen: "Jeg har ingen Fader, og Moder er gaaet bort fra mig; hun sagde, hun kunde ikke have mig længere." — Dommeren: "Naar var det?" — Drengen: "Det er en Maanedstid siden."

Disse to Drengene bleve bragte til Børneaahlet.

I det ene af disse Aahler, hvor Drengene ikke blive domte ind, er der henved 70 Drengene i en Alder af fra 8 til 16 Aar. De lære ikke alene at læse, skrive og regne, men de oplæres ogsaa til Børstenbindere, Skræddere, Suedlere og Skomagere. Endnu medens de ere i Aahlet, arbeide mange af dem daglig udenfor Hjemmet som Skopudlere, Knivpudlere eller Løbedrengene, men om Aftenen vende de altid tilbage til Aahlet; de Penge, de fortjene paa denne Maade, blive anvendte til deres eget Underhold.

Det hænder sig sjelden, at nogen Dreng bliver opgivet af Institutionen, men derimod sker det temmelig ofte, at En og Anden løber bort og det endog adskillige Gange. Enten maa saa Selskabets utrættelige Sekretær med megen Møje igjen opspore dem og bringe dem tilbage, eller ogsaa have de andre Drengene eller Politiet gjort det, og Synderen er da altid bleven modtagen som den forlorne Søn. Og hvilke Resultater har nu denne Overbærenhed medført? At næsten alle disse bortløbne Drengene senere i Livet har skiftet sig særdeles vel. De Drengene, der oftest løb bort, ere nu nogle af de mest lovende Folk i Armeen eller Flaaden eller blandt Kolonisterne. Der er i Almindelighed et glimrende Stof i disse halvville, unge Fyre, og deres gode Egenstaber ville altid kunne komme til sin Ret, naar man kun forstaaer at beseire deres Vilddighed ved en venlig og omhyggelig Behandling.

Indisk Vævning.

Endnu har man ikke i Europa opnaaet at bringe det saa vidt i sin Vævning som i Indien. Paa Industriudstillingen i London i 1862 var der vel nogle faa Allen engelsk Muselin, som var vævet af et særdeles fint Garn, men det er Intet mod det fineste Vaccagarn, der er saa spindelbævtigt, at det snarere synes spundet af Feer eller Insekter end af Menneskehænder. Et Pund af det fineste Vaccagarn er 250 engelske Mile langt. Deraf væves Muselinier, der ere saa lette, at de neppe kunne føles i Haanden, at Spindet er saa fint, at Diet neppe kan se det. Sa, man fortæller, at en Ko engang slugte mange Allen af et saadant kostbart vævet Tøi, der var lagt ud til at bleges, fordi Duggen havde gjort det saa gjennemfigtigt, at det slet ikke kunde sees. De fineste vævede Tøier transporteres i Bambusrør, og et saadant Rør af 18 Tommers Længde og en Tomme i Gjennemsnit indeholder 33 Allen Tøi. En persisk Gesandt bragte sin Schah fra Indien en Kofuskjal som Forering, det indeholdt et 45 Allen langt Turbanbind. Af nogle Sorter veie 6 Allen i Kvadrat kun 566 Gran eller neppe 2½ Lod. Det indiske Museum i London har ikke færre end henved et Tusind forskjellige Mønstre af indiske vævede Tøier, for at sætte engelske Fabrikanter istand til at efterligne dem, hvis dette overhovedet kan lade sig udføre ved Hjælp af de nuværende Maskiner. Der var en Tid — og det er ikke længe siden — da man i England forskrev en stor Mængde indiske Muselinier af en ringere Kvalitet. Der blev meget ivret derimod, navnlig fandt man, at de indiske Muselinier kun vare Skyggen af noget Nyttigt. Og dog bestaar Forskjellen mellem de indiske og europæiske vævede Tøier netop deri, at de fineste europæiske Muselinier kun ere lidet varige, medens Vaccamulinierne, stjønt langt finere, ere stærke og meget varige. Dette finder sin Forklaring deri, at det indiske Garn er haandspundet, altsaa tættere og fastere. Ogsaa i Henseende til Shawler, Tæpper og Broderier kan England, der jo gjælder som en Mønsterstat for Industrien, ikke maale sig med Indien. Og dog ere de Redskaber, hvormed disse Fabrikater forfærdiges, endnu omtrent de samme, som de vare for flere hundrede Aar siden.

Robinsons D.

Denne D, kaldet Juan Fernandez, er nu et lidet Paradis. Paa en af sine Reiser beplantede Lord Andon Den med Ferstener, Kvæder, Ubler, Vinranter, Jordbær og forskellige andre Bøtter. De Sidstnævntes Antal forøgedes af den bekendte skotske Botaniker David Douglas, der i Aaret 1825 besøgte Den. Han var ikke lidet overrasket ved at træffe en mærkærdig Eneboer, som alt havde levet paa Den i fem Aar. Da han den anden Dag gjennemstrefede den, kom et i en Flonels-Skjorte paaklædt Menneske ham imøde fra Krattet. Denne Person betragtede sig som Robinsons Efterfølger. Han beboede dog ikke den bekendte Hule, men havde bygget sig en Hytte af Sten og Grønsvær og tækket den med Straaet af vild Havre og Grene. Hans eneste Kogekar var en Ferngrøde. Denne Mand hed William Clarke og var født i London. Han havde nogle

Bøger, bl. A. Robinsons Eventyr og Coopers Digte. Af den Sidstnævntes Digt om Robinson onførte han det Sted: "Jeg er Herster over Alt her, og min Ret dertil kan Ingen bestride." Desuagtet syntes han ikke at være synderlig tilfreds med sin Skjæbne, da han ikke var istand til at faa sit største Ønske opfyldt, nemlig at gjøre sig tilgode med en Portion Ogekjød. Nu er Den i Tydskeres Besiddelse. 60 til 70 af disse have nedsat sig der i Aaret 1868 under Ansørfel af en Ingeniør Robert Wehrsahn fra Sachsen. De skildre Den som yndig og særdeles frugtbar. Ved deres Ankomst dertil fandt de nye Kolonister en stor Mængde Gjeber, 30 halvt vilde Heste og 60 Uesler. De selv bragte Køer, Svin og en stor Del Fjerfæ. Den Grotte, som ved Robinsons (Selkirk's) Ophold der har naaet en saa stor Berømmethed, er Opholdstæd for Tydskernes Kvægvogtere. Den rummelige Dal foran denne Hule er bevoget med et Slags vild Rodfrugt, der afgiver et fortræffeligt Foder for Svinene.

Et Uhr.

En Sergeant ved Frederik den Stores Livgarde var tapper, men forsængelig. Saaledes vilde han gjerne faa velstandsmæssigt Udseende. Han kjøbte derfor Uhrkjede, men til at kjøbe Uhr straf ikke hans Midler; istedetfor Uhr bandt han en Rislekugle i Kjeden og bar den i Lommen. Da Kongen fik høre om dette, vilde han gjøre sig lystig over hans urimelige Forsængelighed. Han red derfor en Dag hen til ham og sagde:

"Hør, Sergeant! Hvad er Klokken? Min er fem; hvad er din?"

Uden i mindste Maade at lade sig forstyrre, svarede Sergeanten, idet han trak Kuglen op af Lommen:

"Mit Uhr er hverken fem eller sex, Herre Konge! men hver Gang jeg ser paa denne her, minder den mig om, at jeg altid skal være beredt til at dø i Deres Tjeneste."

"Hør, min Ven!" svarede Kongen meget bevæget; "tag dette", og dermed rakte han ham sit med Juveler besatte Uhr.

"For Hjemmet,"

et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning, udkommer 2 Gange om Maanedn og koster \$1.50 Aaret i Forstud. Paa 6 betalte Exemplarer gives det 7de frit. Samles større Klubber, gives bedre Betingelser. Nogle fuldstændige Exemplarer af Aargangen 1873 kan endnu faaes tilsendt frit for \$1.50. En tidligere Halvaargang i Oktan, indeholdende blandt Andet "Præstegaarden i Harzen", sendes frit for 60 Cents.

Adresse Drawer 24,

Decorah, Iowa.

Indhold: Alf Brage. — Smaa Fødder. — En dristig Indkvartering. — Et Eventyr paa Store Belt i 1684. — Den bestaaende Typ. — Ulykker for hjemløse Børn i London. — Indisk Vævning. — Robinsons D. — Et Uhr.

Frykt hos B. Anundsen, Decorah, Iowa.